

Заувек Млад

Нека те чува благи ветар
Кад се тама разлије
Када дођу лоше приче
Миран сан да развије.
Нека те воле прави људи
Што их лако препознајеш
Када дођу тешки дани
С њима све то прескачеш.

Нека ти живот тече право
Сунчев дан нека ти буде
А љубав чиста као извор
Што се баца са планине
Нека ме деца грле душом
Љубе очима и смеју се
А ти их води добром руком
Грли их и радуј се.

Увек нека знаш где идеши
Без страха пружи кораке
Кроз живот мира као долине
До самог краја до мирне руке.

Буди увек тако храбар
Буди увек тако јак
Пусти време нека туче
Пти ми буди заувек млад
Заувек млад.

Реч Уредништва,

Припадајући овом свету, уживамо у вредностима и креативним дometима духа. „ГробГи“ и данас, као петогодишња преокупација најкреативнијих снага, после девет бројева, и даље поставља себи највише циљеве. Уносимо промене и негујемо врхунске духовне и интелектуалне вредности, уживамо у неисцрпној стваралачкој енергији ученика и професора наше школе, држимо корак с временом и светом, и с поносом истичемо: „ПЕТ ГОДИНА – ДЕСЕТ БРОЈЕВА“.

„ГробГи“ утиче лепим, и зато вас позивамо да будете први учесници овог 10. броја.

Уредништво

Десето издање

Кроз древне културе, у временима када је веровање у магију имало предност над научним чињеницама, посебно место у свести људи заузимала је симболика бројева. Тако и број последњег „ГробГијевог“ издања има многа скривена или можда мање позната значења.

Питагорејци су следбеници славног грчког филозофа Питагоре. Веома битно место у њиховом учењу заузима број десет који се везује за питагорејску терактрусу (збир прва четири броја: $1+2+3+4=10$). Означава свеукупност, довршеност, повратак у јединство после развитка циклуса првих девет бројева. Декада је питагорејцима била најсветија, симбол универзалног стварања, називали су је терактриса, и у њу су се заклињали. Целина чини декаду или потпуност створеног и нествореног универзума.

У многим културама број десет симболизује пуноћу, плодност и обиље.

СВЕТ ФИЛМА

- 5 |** Чудесни свет на Пандори
AVATAR

РАЗГОВОР СА УМЕТНИКОМ

- 6 |** Интервју са Оливером Катићем
8 | Интервју са Матејом Јездићем

СВЕТ ШКОЛЕ

- 10 |** Реч организатора фестивала
Наук није баук 2
11 | Биологија нам открива
А где је тај Ниш?
12 | Колико знате о здравој исхрани?
Физичке скаламерије
13 | Екологија у Србији
14 | Parles-vous Français
15 | Хаику на часовима енглеског језика
16 | GSM Corporation
Наше звезде у Руском дому
17 | Мали “Болший театар”
Празник пролећа
18 | Посета “Народним новинама“
Здраво, Европо!
19 | А сад, адио!

ПОГЛЕД ИЗ БИВШЕ КЛУПЕ

- 20 |** Дубина трагичне судбине Ђамила ефендије

ПОГЛЕД ИЗ КЛУПЕ

- 21 |** Ето, објаснићу шта ме, једноставно, одвлачи од
читања
22 | Сви смо ми заточеници проклете авлије
23 | Седам смртних грехова у трагедији “Хамлет”
24 | А људи би, кад би само хтели, могли да буду
дивни
25 | Трагична судбина Шекспировог Хамлете или
о хиљаду ствари које ме смарају у животу

ПУТОПИС

- 26 |** Вежите појасеве - дестинација: Финска!

КУЛТУРА

- 27 |** Ћирилица и латиница
28 | Фестивал холандског филма

29 |

Blowin' in the wind

30 |Како је “Гугл” решио спор
Кад сам је угледао, сат ми је стао

ДРУГИ О НАМА...

31 |Колеге из страних новина о нама
DOULLENS Le lycée de l'Authie relance la Serbie**32 |**

Шта кажу колеге...

ПРОФЕСОРИ-УЧЕНИЦИ

33 |

Интервју са Душаном Бабићем

34 |Интервју са Бојаном Голубовић
Интервју са Јеленом Петровић**35 |**Интервју са Јасмином Тотић
Интервју са Миленом Симоновић**36 |**Интервју са Мајом Спасић
Интервју са Владомиром Ноцићем**37 |**

Шта оно беше хтедо` да кажем

ГроГи ВЕСТИ

38 |

Такмичења

39 |

Активности музичке секције

40 |

Спорт

ЗАБАВА

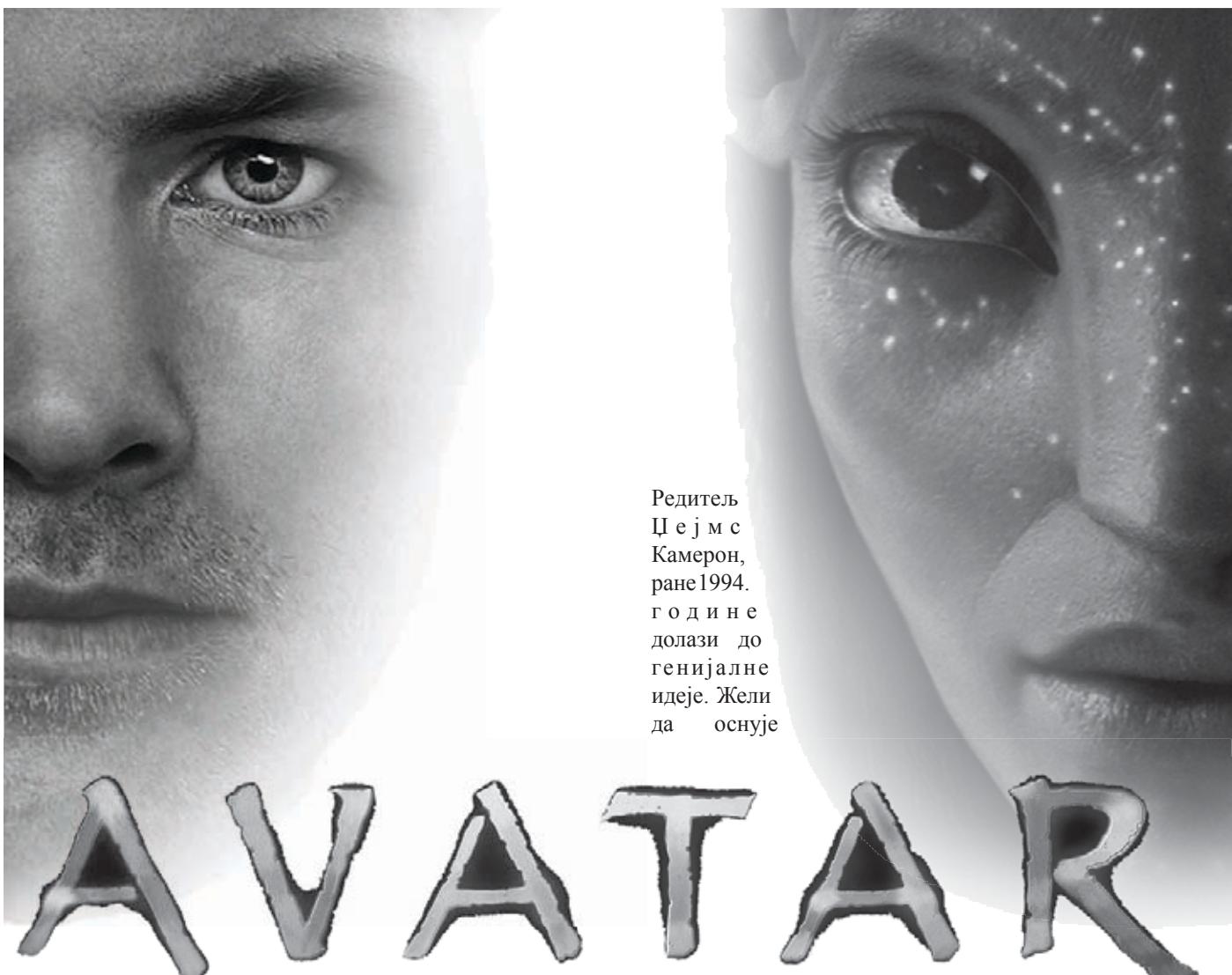
41 |

Интересантни проблеми

КАЛЕНДАР ВЕЧНОСТИ

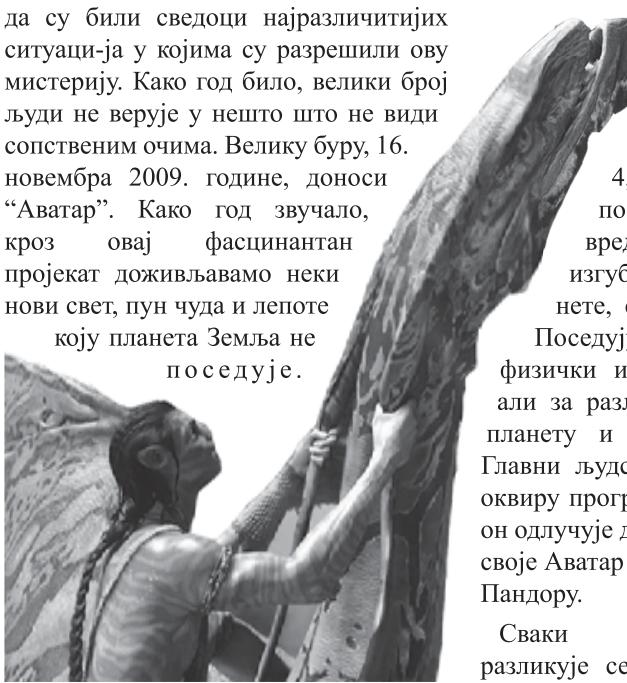
42 |

In memoriam

Редитељ
Џејмс
Камерон,
ране 1994.
године
долази до
генијалне
идеје. Жели
да оснује

Свакодневно смо обасипани питањима о животу ван наше планете. Неки од нас са сигурношћу тврде да су били сведоци најразличитијих ситуација у којима су разрешили ову мистерију. Како год било, велики број људи не верује у нешто што не види сопственим очима. Велику буру, 16. новембра 2009. године, доноси "Аватар". Како год звучало, кроз овај фасцинантан пројекат доживљавамо неки нови свет, пун чуда и лепоте коју планета Земља не поседује.

пројекат који ће задрмати светску сцену филма и сними верзију своје визије неке друге цивилизације. За идеју узима Нав'и народ, који живи на Пандори, удаље-ној од земље 4,37 светлосних година, по-казује људима праве вредности које је већина нас изгубила. Становници ове планете, слични су нама, људима.

Поседују свој језик, својствен физички изглед, показују осећања, али за разлику од нас чувају своју планету и негују ње-не ресурсе. Главни људски лик је Џејк Сали. У оквиру програма проучавања Аватара, он одлучује да напусти Земљу и добије своје Аватар тело, те касније одлази на Пандору.

Сваки становник Пандоре разликује се од других својим спе-

цифичностима. Поред заједничког својства да су сви плаве боје, Нав'и на лицу имају јединствене шаре по којима се разликују, као и плетенице са којима се сједињавају. Нејтири је принцеза једног од племена, Мо-ат је краљица која влада заједно са мужем Ејтуканом, Џу-тей је славни ратник, а Аквеј вођа клана.

И поред чињенице да је пројекат коштао „скромних“ 30 милијарди динара, редитељ жели да настави авантуру на Пандори и сними наставак. Главни глумци су потписали уговор о наредном делу, који како тврде „очекују да буде бољи и реалистичнији“ и који ће привући још већу пажњу знатијељне публике. Пројекат је освојио бројне награде и дао идеју о књизи која се широм света увекико продаје, те се очекује да у скорије време стигне и до наше земље. Видео игра је такође изазвала пометњу међу фановима. Особе млађе од 13 година не би ни

Интервју са Оливером Катићем

ОСМЕХ

ГИТАРА

САВРШЕН ГЛАС

ХАРИЗМА

ОЛИВЕР КАТИЋ

На сцену ступа младић са осмехом и гитаром и нико не слути енергију коју носи његов глас, али након извођења песме „My way“ публика и жири одушевљено устају да подрже српског Френк Синатру својим аплаузом. Талас задивљености се шири Србијом која Оливера Катића верно прати до финала такмичења „Ја имам таленат“. Међутим, његова главна заокупљеност остају клубске свирке на којима својом енергијом „грли“

према музици. На једном од таквих наступа очаране звуком његове гитаре, гласом и спонтаношћу, пожелеле смо да завиримо у његов свет и представимо га у ГроГију.

Улазећи у „Сансет“ стрепимо од сусрета с Оливером, али нас његов пријатан осмех и друштвенистоп опуштају.

ГроГи: Када си први пут видео себе у музичком свету?

Оливер: Први пут сам видео себе кад су ме снимили за телевизију... Па, да се узбилим... Одувек сам себе видео у музици, од малих ногу кревет ми је био бина, а огледало камера. Стално сам вежбао, певао, свирао...

Такође, томе је допринео и став мојих, баке и деке, целе породице, сви су веровали да ћу ја постати познати музичар.

ГроГи: Зашто баш гитара?

Оливер: Није само гитара, ту је и клавир, усна хармоника, бас-гитара... Волим да свирам разне инструменте, али гитара је најефектнија, најупотребљивија. Поред тога што је солистички инструмент, она је хармонски и ритмички инструмент, тако да је у њој све што ми је потребно да бих комуницирао са публиком, и пружио људима утисак целог бенда.

ГроГи: Шта за тебе представља музика?

Оливер: Музика је језик, универзалан језик, разумљив било где на планети. Мени конкретно представља везу са људима. Бавим се њом само да бих се грлио са свим људима који то желе.

ГроГи: Једном приликом си изјавио да себе сматраш уличним свирачем. Зашто?

Оливер: У време Старе Грчке људи су се изражавали на улицама, и то се одржало и данас свуда на планети. У Њујорку, Паризу, Лос Анђелесу, Бриселу, Холандији сам наилазио на изванредне уличне музичаре, које су људи врло пажљиво слушали, а неки су чак пропуштали и метро да би чули извођење до краја, као што смо то моја екипа и ја урадили у пар наврата. Чињеница је да се на улицама чује увек добра музика и виде људи који уживају у томе и управо од њих треба учити љубав према музици.

Ипак, код нас је то мало другачије, улица као стејџ је потцењена. Ја морам да призnam да никад нисам имао ту храброст да станем на такву сцену, али сам решио да свака моја свирка буде налик уличном свирању.

Клубове сматрам једнако важним местима, која су такође понуђена свим пролазницима, а они могу да одаберу свирку за себе.

ГроГи: Како си одлучио да се пријавиш на такмичење „Ја имам таленат“?

Оливер: Пре годину и по

Интервју са Оливером Камићем

дана сам пожелео да обавим један експеримент, да се представим малом броју људи и видим како ће им се то допasti. Пошто је публика то лепо прихватила из малог простора у Казанџијском сокачету прешао сам у већи Jazz around, а онда у Sunset, где сам и сада. Видевши рекламу за „Ја имам таленат“ одазвао сам се новом изазову и уз помоћ публике дошао до другог места. Затим је Бреговић чуо како ја то радим и позвао ме у „Три па један за Осло“.

ГроГи: Да ли ти пријају коментари упућени на твој изглед и шарм или би више волео да те посматрају само као музичара?

Оливер: Волео бих да ме комплетно сагледавају. Неким људима је важна појава да би их нешто заинтригирало. Моја пријатељица Невена Крагић, први члан мог тима, радила је фотографије којима смо рекламирали моје свирке. Дакле, људе сам желео да привучем и занимљивом фотографијом, а знао сам да ћу их задржати певањем.

ГроГи: Ко ти пружа највећу подршку?

Оливер: Наводим публику, иако, наравно, стоји да је прва и основна подршка у породици и пријатељима. Главну подршку добијам од људи који ме не познају, од оних који ме најобјективније посматрају, нису везани за мене неким животним искуством, већ само тренутком док сам на сцени. Њихово „хвала“ након наступа ми много значи.

ГроГи: Ко те од музичара инспирише?

Оливер: Углавном музичари средњег века, ренесанс, барока, који су и открили музичке форме, које се користе данас. Њихова једноставност ми је занимљива: тужан си или срећан, смејеш се или плачеш.

ГроГи: Шта мислиш о домаћој музичкој сцени? Колико људи могу да препознају квалитет музике коју свираш у земљи где се чини да је музичка сцена претрпана неукусом?

Оливер: Не бих ја ово време назвао добом неукуса, већ добом пасивних поп-рок музичара. Не желим да звучим критички, само мислим да морамо бити отворенији док радимо оно што волимо, да све то поделимо са другима, и дамо пуно себе уколико желимо да

делујемо на музичке токове. Знам доста фантастичних, генијалних музичара, који никако да се понуде јавности. Желим да видим људе који се боре, који излазе на улицу и свирају, који имају више храбrosti од мене. На публици је да одабере своју музiku, а на нама да јој понудимо оно што најбоље знамо и волимо.

ГроГи: Публику називаш другарима...

Оливер: То ми је остало од Бранка Коцкице! Они јесу другари. То је оно што осећам кад сам на бини, другарство. Више волим да кажем другари него пријатељи, зато што је то мање обавезујуће и за мене, и за људе којима се обраћам.

ГроГи: Шта те још занима поред музике?

Оливер: Сада не стижем да посветим пажњу додатним активностима, углавном сам у музики, у клупским свиркама. Иначе, волим фотографију, стреличарство... Пре пар година, када сам био у Бриселу, на студијама, купио сам лук и стреле јер ми је то жеља из детињства (тренирао сам стреличарство). Затим, обожавам картинг, у Бриселу су ме тренирали европски шампиони, тако да сам тамо проживео доста занимљивих ствари.

У наредним месецима ћу се више окренuti себи, да би уметност коју треба да стварам имала што искренију ноту и била што комплетнија.

ГроГи: Да ли ти недостаје слободно време?

Оливер: Бављење музиком је такво да уопште немам осећај да је то време заузето. Све време сам у комуникацији са људима, дружењу, певању, што ме и одмара у исто време.

ГроГи: Шта би издвојио са својих путовања?

Оливер: Тек пре пар година сам дошао у ситуацију да могу да отптујем негде и онда сам одједном обишао много тога. Још увек не могу да средим утиске, али где год сам био, осећао сам се као код куће, и то ме је обрадовало. Људи су свуда жељни сличних ствари.

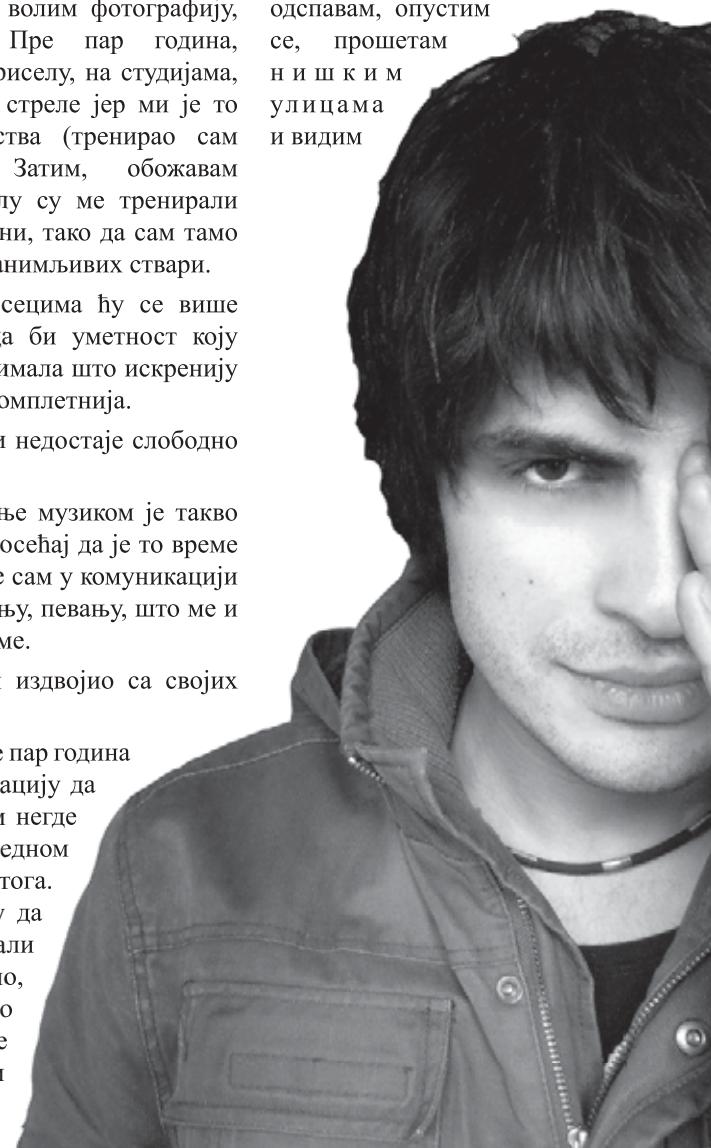
Често слушам друге како говоре: „Био сам у Паризу, али ми је фалило да дођем кући“. Иако и мени често недостаје Ниш, свуда се осећам као код куће. Осећам да сам грађанин света!

ГроГи: Шта је за тебе највећа знаменитост Ниша?

Оливер: Када ме неко пита шта бих му препоручио у Нишу, увек одговарам да обрати пажњу на Нишлије, јер је то богатство једног града, то је оно што мене чини срећним овде. Овде постоји посебан дух, а откад сам то схватио, почeo сам другачије да посматрам и остале земље, људи су ми најзанимљивији.

ГроГи: Да ли ћеш се увек враћати у Ниш?

Оливер: Док су трајале припреме за такмичење „Три па један за Осло“, имао сам само један слободан дан, после две недеље, и тог дана сам дојурио у Ниш да попијем кафу, одспавам, опустим се, прошетам нишким улицама и видим

занимљиве људе и пријатеље, а онда одјурио натраг. Када не бих могао да будем у њему кад год пожелим, не бих се осећао баш најбоље.

ГроГи: Можеш ли читаоцима ГроГија рећи нешто више о студијама?

Оливер: На студијама сам у Бриселу и Нишу и кад су оба факултета упитању пред крај сам. Имам пуно обавеза сада, али то не значи да ћу оставити студирање. Сигурно ћу завршити факултет, само је питање тренутка.

ГроГи: Шта памтиш из средњошколских дана?

Оливер: Највећи утисак из средње је дасуме сви професори увек подржавали и покривали, а ја стварно нисам био добар ћак. Мислим да сам се у том периоду још увек тражио. Увек сам се чудио супер ћацима који постигну све и уз то буду са нама на журкама. Ја нисам био неко ко ће све своје школске обавезе да заврши, али пред крај године сам се увек добро сналазио јер су професори знали када да ме укључе како бих све завршио како треба и трудили су се да извuku максимум из мене. Одувек сам имао среће са професорима. Углавном су знали да ме оправдају тиме да сам талентован и паметан, али мислим да сам могао много више да се потрудим и понекад ми је мало криво због тога што нисам.

ГроГи: Да ли си више ценио кад нешто знаш или кад имаш добру оцену?

Оливер: Кад си у школи битно је да добијеш позитивну оцену, кад си кући битно је да је та оцена висока како би обрадовао своју породицу, а кад изађеш из средње школе, онда те занима шта си могао да научиш. У различитим околностима важе различита правила.

ГроГи: Какво је било твоје матурско вече?

Оливер: Моје матурско вече је било много добро. Највећи део вечери сам провео са пријатељем који је ишао у музичку школу и Гимназију, који је сада врло успешан и познат човек. У пет ујутру када су се сви разилазили, ми смо одлучили да одемо у Мек и да наручимо хамбургер, шејкове,...Пошто Мек ради од осам, седели смо три сата на степеништу испред, онда смо јели бурек и кад се отворио Мек први смо ушли унутра, клопали и разишли се. Тако се завршило моје матурско вече

које је било феноменално и које ћу увек да памтим.

ГроГи: Постоји ли нешто што те везује за нашу Гимназију?

Оливер: Мој дека је био управник Пионирског дома поред ваше школе, што је једна од додирних тачака. Затим, моја професорка италијанског на факултету је ваша професорка француског, Љиљана Петровић, коју обожавам. Трећа додирна тачка је мој пријатељ Макса, бубњар, који живи тачно преко пута ваше школе... а, кад сам био у средњој школи љубио сам се у ботаничкој башти са неким девојчицама...

ГроГи: Да ли припремаш сајт и блог?

Оливер: Мој пријатељ Драган Јововић је завршио сајт, али још увек није тренутак да се постави. На сајту ће бити блог, а Марко Панајотовић, Мармар ће писати приче. Он је још мало па професор књижевности, иначе у последњих шест месеци non stop путује са мном и записује догодовштине са наших путовања. Има пуно занимљивих догађаја јер ја не волим да будем у журби, већ напротив, посматрам сваки педаљ пута и уживам у сваком тренутку док Мармар све записује. Касније ће бити објављена књига која ће бити допуњено издање блога јер има много занимљивих догађаја и људи, о којима треба писати. Рецимо, један човек који живи у Никшићу има интересантну прошлост и кад он крене да прича о томе шта је доживео грех је не одслушати шта има да каже.

ГроГи: ЦД?

Оливер: Имам пуно песама и Мармар пише текстове, а кад ће бити ЦД не знам. Вероватно ће изаћи до краја године јер има притисака са свих страна.

ГроГи: Хвала пуно на интервјуу и исцрпним одговорима који ће помоћи нашим читаоцима да боље упознају Оливера Катића.

Катарина Костадинов

Марија Станојевић

ученице IV⁸

Имао сам то задовољство да урадим интервју са једним веома интересантним и надареним дечаком. Лепо примљен од стране породице Јездић, имао сам прилику да Матеји, дечаку који је ушао у топ 10 емисије „Ја имам таленат“, поставим неколико питања. Овај „вундеркид“ иде у 3 разред Основне Школе „Учитељ Таса“ у Нишу и није први музичар у породици!

ГроГи: Како је дошло до тога да се ти пријавиш?

Матеја: Све је почело са том рекламом на телевизiji. Имао сам жељу да се окупаш и у томе. Наравно, добио сам и велику подршку родитеља!

ГроГи: Са обзиром да те је већи део земље гледао, да ли си осећао трему?

Матеја: Да, била је присутна и трема. Мислим да је добар део ње био изазван умором, јер смо у Дому Војске чекали осам сати да се појави жири. Касније је било и неких техничких проблема. Није било лако!

ГроГи: Да ли је било присутно ривалство међу такмичарима. Да ли су други гледали мало попреко на тебе због твојих година?

Матеја: Па не, углавном су били пријатељски настројени. Иначе, ја сам се већ појављивао у локалним новинама и телевизiji, те су знали са ким имају посла (смех). А то што сам дете, то ми је била и предност. Ипак је мој таленат преовладао над мојим годинама!

ГроГи: Наравно! А јеси ли очекивао да ћеш стићи чак до финала?

Матеја: Искрено, не. За то такмичење сам се пријавио чисто из забаве! Нисам ни размишљао да ћу се наћи у десет најбољих. Све време сам имао велику подршку родитеља и кумова!

ГроГи: Можеш ли нам описати осећај који је владао у теби када су објављивали твоје име у финалу?

Матеја: Хах, па када су објавили моје име, био сам пресрећан. Као да су ми се отворила сва врата!

ГроГи: Да ли ти је било мало криво што ниси освојио такмичење?

Матеја: Не. Напротив, баш сам био срећан што сам стигао до финала. Испунило је и више од мојих очекивања!

ГроГи: Сада се враћамо мало уназад. Како си „открио“ бубњеве?

ЈА ИМАМ ТАЛЕНТАТ!

Матеја: Све је почело када су ми пријатељи купили мали пластични бубањ! Испољио сам необичну заинтересованост за ту играчку. Мој отац је то, на срећу, приметио и усмерио ме на прави пут. Временом, добио сам и праве бубњеве. Ево докле ме је то довело!

ГроГи: Да ли свираш још нешто?

Матеја: Да, клавир. Идем у први разред музичке школе!

ГроГи: Да ли то значи да планираш да се професионално бавиш музиком у будућности

Матеја: Нека ми то буде хоби. Волео бих да студирам архитектуру!

ГроГи: Како овај инструмент утиче на твој живот. Да ли ти представља

обавезу?

Матеја: Важно је то да обожавам да „лупам“. Не представљају ми неку обавезу! Свирам када желим, у међувремену гледам цртани, излазим напоље, играм се! Као свако друго нормално дете!

ГроГи: Колико вежбаш?

Матеја: Не много, петнаест до тридесет минута. Пуно сам вежбао пред такмичење, овако ми је и овога довољно! А и не прија много комшијама (смех).

ГроГи: Да ли си приметио неке разлике у друштву? Како другови гледају на тебе после такмичења?

Матеја: Па, има и оних који су постали љубоморни! Већи део њих готови мој успех. Посебно моје другарице! После првог наступа, добио сам гомилу телефонских позива од пријатеља, који су ми одушевљено честитали. Захвалан сам им на томе!

ГроГи: Како обични људи гледају сада на тебе. Да ли те зауставе на улици и слично?

Матеја: Ух, да! Обично чујем коментаре типа: „Хеј, то је онај мали што свира бубњеве“! Честитају ми, чак ми и аутограм потраже! То ми у неку руку прија (смех).

ГроГи: Како бубњеви утичу на твој музички укус?

Матеја: Мене је од малих ногу тата учио да слушам цез. А и у њему важну улогу играју бубњеви и ритам! Тата ми је давао и велику подршку, са обзиром да је и он музичар и свирао у Галији!

ГроГи: Да ли си маштао некада о томе да имаш свој бенд, да свираш пред пуном ареном?

Матеја: Наравно! Желео бих да имам свој бенд и урадим велике ствари. Тата ме вуче да свирам клавијатуру. Мени се, ипак, више свиђају бубњеви. Желео бих да наставим у том правцу.

Петар Миленковић I₂

РЕЧ ОРГАНИЗАТОРА ФЕСТИВАЛА

НАУК НИЈЕ БАУК 2

Наук није баук 2

Дакле, ево нас опет. Фестивал „Наук није баук 2“ управо је завршен, а ми већ планирамо како ће следеће године бити још болји.

Дефинитивно, овај фестивал постаје традиција на опште задовољство свих нас.

„Наук није баук 2“ у старту је замишљен да буде другачији од

прошлогодишњег, прве свега по месту дешавања. Одлучили смо да догађај из школе преселимо у сам центар града - бели хол Дома војске. Задовољни смо простором, али верујемо да ће нам за следећи фестивал бити потребан већи.

За разлику од прошле, када су скоро сви активи учествовали, ове године одлучили смо да акценат буде на природним наукама. Наша школа је већ дуги низ година окренута ка природним наукама, које су, нажалост мање популарне међу ћацима. Након овог фестивала, верујемо да смо посетиоцима пружили могућност да схвате колико су ове науке интересантне и колико занимљивих ствари крију у себи. Посебно нам је драго што су наши пријатељи и сарадници са ПМФ-а у Нишу са Одсека за физику, хемију и биологију учествовали на овом фестивалу, као

драга гошћа, госпожа Јаснимка Качаник Хувер која нам је доцарала тајне физике право из Канаде.

Њиховим ангажовањем били су презадовољни, како посетиоци тако и чланици града, па очекујемо да нас идуће године више и боље подрже.

Ми, лично, мишљења смо да је 5. и 6. марта 2010. године у Дому војске била дивна атмосфера, да смо сви заједно носили огромну позитивну енергију, коју смо, надамо се, пренели целом граду.

И на крају, да видимо шта кажу бројеви: на фестивалу је било око 250 учесника и око 6000 посетилаца. Учесници су били првенствено ћаци наше школе који су: били излагачи (на штандовима биологије, екологије, хемије, здраве исхране, физике, математике

и географије); предавачи; бавили се техничком и логистичком подршком. Јако смо поносни што су и наши најмлађи, ћаци VII и VIII разреда, учествовали на фестивалу. Сви су били на висини задатка, па иако су били подељени за рад у две смене, већина ћака је остајала по цео дан на фестивалу. Наравно, енергију за све то црпли су из „кухињице“. Сви знамо да је то била омиљена просторија, где су све могли да једу, једу и поново једу до имале воље. Хране је било на претек, како је наша директорка једном спонзору у писму нагласила, „деца млада а јешна!“ А када смо већ код спонзора, њима заиста дугујемо велику захвалност јер без њих све ово би било врло тешко спровести. Драго нам је да постоје људи који су препознали идеју и заиста помогли да се оствари. Хвала пуно и нашем фотографу Бојану који јеовековечно све битне моменте овог фестивала.

Још једном, хвала пуно свима и видимо се следеће године!

Организатори фестивала

Душица Миљковић, професорка хемије

Маја Ђорђевић, професорка хемије

Марија Станојевић, ученица IV разреда

Биологија нам открива...

Могло би се рећи да је биолошки штанд био један од најлепше презентованих и најпривлачнијих штандова на фестивалу. Посетиоци су могли уживати у разнобојним лептирима и сазнати нешто ново о њиховој грађи и пореклу. Деци су најинтересантније биле макете диносауруса које су носиле шаљива

имена.

Старији људи су се интересовали за дејство разноврсног лековитог биља које су са пуно воље презентовале ученице другог разреда. На лаптопу се непрекидно вртела презентација о необичним врстама птица наших

крајева, а на столу су биле приказане неке препарирane врсте. Ученици четвртог разреда објашњавали су начин наслеђивања крвних група и наслеђивање везано за полне хромозоме. Интересантна је била и презентација утицаја Геранијума на имуну систем човека.

Већину штанда су прекривале бильке урођене у шарене, глинене куглице. Ово је посебан начин гајења биљака назван хидрокултура. Одрасле је највише привлачила скупоцена врста гљива, бели и црни тартуф, за које је ретко који посетилац чуо.

Биолошки штанд био је радо посећен, како због своје разноврсности, тако и због љубазности ученика који су радо преносили своје знање присутнима.

Јовановић Ана II₆

Цветковић Мила II₆

На овој макети смо напорно радили и уложили доста труда. Надамо се да се рано устајање сваке суботе пуних месец и по дана исплатило и да су посетиоци фестивала били задовољни.

Рељеф ниске котлине је прављен од новинског папира и силикона а бојен је темперама. За израду овог рељефа побринули су се чланови секције, Невена, Ђурђица, Тијана, Јелисавета, Љубице, Маријана, Анђела, Катарина заједно са професорима Мајом, Миленом и Сашом.

Аутори:

Мишић Љубица II₃

Митић Анђела II₃

Богосављевић Маријана II₃

А где је Ниш?

На фестивалу „Наук није баук“ поред многих занимљивости којима су се представиле природне науке, нашла се и географија. Чланови географске секције су вредно радили на изради рељефа Нишке котлине који је био наша тема рада на овогодишњем фестивалу.

Од многих природних лепота у околини Ниша, на нашој макети нашао се и град Ниш, планине као што су: Сува, Сврљишке, Мали Јастребац, Селичевица и брдо Калафат, затим реке, Јужна Морава, Нишава и Кутинска река и најпознатије језеро у овом делу Облачинско.

Ниш је један од најстаријих градова у Србији са занимљивом историјом. У њему је рођен Цар Константин, а назив Ниша у време Турског царства био је Naissus. Налази се на надморској висини од 194м и на важним раскрсницама путева. Богат је знаменитостима међу

којима су значајни културно-историјски споменици: Тврђава, Ђеле кула, Чегар, Медијана и Бубањ. Недалеко од Ниша налази се познато лечилиште и туристичко место Нишка Бања.

Врх Суве планине, Трем, уједно је и највиши врх у котлини са надморском висином 1810м, а највећа атракција за алпинисте је тешко приступачан Мосор (984м). Сићевачка клисура је уклесана између Суве и Сврљишских планина са зеленим врхом (1334м).

Најдужа река Нишке котлине је Јужна Морава која припада црноморском сливу, њена највећа притока је Нишава. Дужине је 218km, а извире у Бугарској испод планине Ком. Недалеко од Малог Јастребца налази се Облачинско језеро. На њему се сваке године одржава такмичење младих спортских риболоваца. Језеро са околином пружа изванредне могућности за забаву, одмор и туризам.

„Колико знате о здравој исхрани?”

Ово сте могли да чујете у близини нашег штанда. Они који су слушали нашу причу и посматрали наше огледе могли су да сазнају много шта о исхрани. На пример, колико је штетна брза храна, затим о различитим режимима као што су вегетеријанство, макробиотика, нутриционизам. Свака врста исхране је имала своје представнике за штандом. Јуди су нас пажљиво посматрали док смо им изводиле доказе протеина, угљених хидрата, витамина и масти. Свако је причао своју причу која је почињала објашњавањем принципа рада нашег организма, а завршавала се разјашњавањем недоумица у вези многих намирница. Могли сте такође

да израчунате вашу идеалну тежину, затим да узмете проспектеса примерима здравих и добро избалansiranih оброка, чак и да видите конкретно колико хранљивих, а колико штетних материја има у разним намирницама које су вам биле понуђене. Све у свему, била је то промоција здраве хране и здравог живота уопште.

Вања Миленковић III₆

Физичке скаламерије

Фестивал „Наук није баук 1“ су по речима посетилаца понајвише обележиле природне науке, првенствено физика и хемија. Зато је ове године пред нама био још већи изазов да оправдамо јако велика очекивања која су се везивала за њих. У помоћ штанду физике су притекли и полетарци у виду Малих кућних огледа. Заједно смо приказивали демонстрације огледа из различитих области, на разне начине, али са истим циљем – да заинтересујемо публику и покажемо лепоту науке очима којим је ми видимо.

По обичају, наш штанд је био најшаренији, али и најпрљавији. Варнице су летеле, подизале косе, јая волшебно пропадала у боцу, вода ишла наспрот гравитацији, лоптица левитирала, скроб мењао стања. И заинтересовани су изводили експерименте уз нашу минималну аистенцију. Трудили смо се да проникнемо у интересовања посматрача и схватимо на који начин да им

пријемо са физиком. Можда је мало субјективно, али верујем да смо у већини случајева и успели. Сви су деловали задовољно и заинтересовано. То је и био циљ. Никога не можемо за попа сата научити физици, па то нисмо ни покушавали. Оно што можемо је да их заинтересујемо макар мало, или још боље, мотивишемо да надаље сами покушавају и истражују. Тако се постаје истраживач. На крају крајева, тако се постаје и самосталан човек.

Наравно, било је и пехова. Неонске сијалице које је набавио наш млади достављач (мислим да већина читалаца наслућује о коме је реч) су после једног преподнева отказале послушност. Ипак „за те паре“ су и добро служиле. Јая су била, гле чуда, међусобно јако различита па су нека теже бивала увучена. Скроба је било више по столу него у чинији. Свакако, сви проблеми су веома брзо били отклонjeni, па је штанд настављао по старом. The show must go on...

Било како било, судећи по анкетама, очекивања су испуњена, па и надмашена. И сада, неколико месеци након, остаје лепо сећање и обећање да ће следеће године бити још боље.

ЕКОЛОГИЈА У СРБИЈИ

Да ли сте научили да раздвајате ђубре или мислите да је то непотребно? Шта је са рециклирањем тако одвојених материјала? Нажалост, у Србији данас веома мали број људи раздваја смеће и користи рециклажу као начин за одлагање отпадног материјала. На питање да ли знају нешто о рециклажи, већина ће вам одговорити да, али ће ретко ко знати да наведе неку фабрику која рециклира отпад. Сви ми знамо да треба чувати животну средину, али не чинимо ниједан корак ка здравијем окружењу. Последњих година дошло је до великог помака у сфери подизања еколошке свести у индустријској производњи, међутим, то још увек није сузбило сва индустријска загађења. Веровали или не, у Србији су највећи загађивачи обични људи, а напредак који је

учињен да се смањи штетност људског утицаја је минималан.

Погледамо ли око себе схватићемо да је овакво стање ствари сасвим нормално. Много пута смо видели да је неко башио папир на улицу, кесу ђубрета са петог спрата, паклицу цигарета из кола... За нас је сасвим нормално да са дрвећа висе пластичне кесе, а да у жбуновима видимо конзерве, папире и свакојаке отпадке. И колико год неко то чистио, немогуће је покупити све, а поготово кад има много више људи који башују ђубре него оних који га скupљају.

Највише забрињавају дивље депоније или гомиле ђубретакојевидимосвуда око нас, поред којих прођемо свакодневно и често прокоментаришемо да је немогуће да то никоме не смета. Шта бисмо рекли да знамо да су многе од њих очишћене у потпуности неколико пута у току прошле године и убрзо поново створене? Не бисмо поверовали у то, али баш то је оно што се десило неколико пута у Нишу. Колико год да су се неки трудили да овај град изгледа лепше, очигледно да његови становници нису на то навикли. Међутим, Ниш је само један од градова у коме су активне организације које се баве еколошким питањима и које покушавају да на неки начин реше бар основне проблеме. Овим проблемом се најчешће баве невладине организације и предузећа

за јавну чистоћу, мада је све већи број група младих људи који су спремни да допринесу у очувању животне средине различитим акцијама. Може се рећи да при акцијама рециклирања велику улогу имају и школе. Неке од њих су се сетиле да организују такмичење у скupљању лименки, папира или неког другог отпада који се рециклира у Србији, што је омогућило да се прикупе велике количине ових материјала и да се на тај начин заштити средина. Поред тога, ове школе су добиле новац за материјал који су продале фабрикама за рециклажу и искористиле га за побољшање стандарда ученика у школи. Ово је један врло поучан пример не само за веће колективе, већ и за појединце, јер раздвајањем отпада и његовом каснијом рециклажом не само да штитимо своју животну околину, него можемо да зарадимо, што значи да је корист за нас двострука. Међутим, ова добит има више страна ако узмете у обзир да је фабрика потрошила много мање паре да купи материјал од Вас него што би потрошила за издавање новог материјала, самим тим ће и производ који се добија бити јефтинији. То јасно показује да нам се рециклирање исплати не само еколошки, већ и материјално.

Марија Станојевић, IV-8

Рециклажом само једне лименке:

- уштеди се довољно енергије за трочасовни ТВ програм
- уштеди се довољно енергије за 4 сата рада сијалице од 100W
- уштеди се довољно енергије за 2 сата рада рачунара
- уштеди се 1,87l бензина
- чувају се природни ресурси
- мање се загађује животна средина
- зарађује се новац**
- лименка не завршава свој животни век на депонији...

КОЛИКО СТЕ ЛИМЕНКИ ДО САДА БАЦИЛИ??!

PARLES-VOUZ FRANÇAIS

Борба за превласт, било политичку, географску или пак културну је вечита. У доба географских освајања, шириле су се колоније великих и јаких европских земаља. Свака од њих желела је да буде изнад осталих. У то доба, једини начин за то био је – да се што више има, што више узме – сила је била мајка јаких. Међутим, ново доба доноси и нова сватања. наравно, жеље и тежње су остале исте. Европске и светске силе у даље се боре за превласт и даље свака од њих тежи да изађе пред остале.

Знамо да енглески језик данас представља, такорећи, норму. Свеприсутан је и код нас, готово је незамисливо не знати га. Међутим, још једна искра још увек сија. Та искра јесте Француски културни центар. У Нишу та искра не само да сија, већ њен сјај из године у годину јача и већ са правом спада у сазвежђе овог града. Наиме, Француски културни центар годинама организује бројне културне манифестације, едукацију на пољу француског језика и културе и представља везу наше земље и града са Француском. Кроз његове просторије, које се налазе у тржном центру „Горча“ у главној улици, прошао је велики број чланова и запослених. О једном од најзначајнијих подухвата и пројекта, фестивалу „Француски дани“, разговарали смо са Јеленом Младеновић, сарадницом у Француском центру.

Гро Ги: Када је први пут одржан фестивал и на чију иницијативу?

Јелена: Ако мислиш на фестивал „Француски дани“, почeo је 2004. у Нишу, на иницијативу тадашње директорке, Neige Pruvost (Неж Прувост). Иначе, месец

март

је свуда у свету месец Франкофоније и то је била идеја – да се веже за то. Али, претходних година је то било одржавано пар недеља касније, као посебан догађај, али у низу. А садашња директорка је померила дешавања, тако да се поклапају са Франкофонијом.

Гро Ги: Да ли се одржава само у нашем граду или има оваквих дешавања и у другим градовима Србије?

Јелена: Само у нашем граду постоји тај фестивал, „Француски дани“, а у

надам се само да ће се тај број и повећати.

Гро Ги: Поред дела програма који је разноврстан сваке године, да ли постоје дешавања у оквиру Француских дана која су добила готово традиционално обличје?

Јелена: Па, у принципу, у оквиру свих уметничких грана су се усталиле ствари, као неки програм..., али традиционално већ имамо од самог почетка фестивала „Конкурс за франкофону песму“ и сад већ можемо рећи да је још један догађај постао традиционалан. То су „Дани француског филма“, где је гост и уредник програма један од наших познатих редитеља.

Гро Ги: Невезано за тему разовора, Француски културни центар је, слободно речено, заузео једно од водећих места у организацији културних догађаја у Нишу. Можете ли нам рећи шта је, по Вами, основни циљ Француског центра у Нишу?

Јелена: Основни и главни циљ је та културна размена између две земље, Француске и Србије. Француски центар се труди да што више и на што бољи начин приближи француску културу нама, али наравно то је размена у оба смера.

Наравно захвални смо Јелени на одазиву, упркос бројним обавезама, јер, као што видимо, Француски центар никад „не спава“.

Ово је само увид у светлост који нам искре пружају. О „светлости“ Француског културног центра можете, наравно, сазнати више, доволно је да до њега прошетате или посетите web-адресу. У његовим просторијама има места за све франкофиле.

Француски центар Ниш

Обреновићева 20, 18000 Ниш

Тел: +381 18 524 578

e-mail: francuski.centar@sbb.rs

www.cfnis.org.rs

Ђорђе Јовић IV₇

Хаику на Часовима енглеског језика

слобода у избору текстова и тема за разговор.

*"Tell me and I forget. Teach me and I remember.
Involve me and I learn." – Benjamin Franklin*

"A teacher who is attempting to teach without inspiring the pupil with a desire to learn is hammering on a cold iron." – Horace Mann

Највећи изазов професорског посла јесте да инспирише и мотивише ученике. То доводи до импресивне чињенице да смо ми одлучујући елемент у ученици и да од нас у великом делу зависи у каквој ће атмосфери протећи час, да ли ћемо успети да код ученика пробудимо интересовање и жељу за учењем. За професоре енглеског језика, олакшавајућа околност је велика

мора да садржи неку асоцијацију на природу или годишње доба.

Испоставило се да је хаику поезија била занимљивија за матуранте природно-математичког смера.

Час је почeo и гром асоцијација где су ученици подељени у две групе отварали поља и долазили до

решења колона а затим и до коначног решења које је било ХАИКУ.

Затим су ученици упознати са начином писања хаику поезије који подразумева поштовање одређене форме.

Наиме, хаику песма састоји се од три стига. Први има пет, други седам, а трећи пет слогова. Свака хаику песма

након тога, ученици су прочитали неколико примера ове поезије из књиге и затим, подељени у групе, добили слику која је требало да послужи као подстицај за писање хаику песме. У почетку им је деловало немогуће да ће они написати песму, а онда су под налетом доброг расположења и инспирације настале многе хаику песме.

И избор теме и приступ побуђују креативност и доводе до резултата.

Ивана Бабовић,
професор

*My mind is closing
Just like flowers in the wind
Heart opens to you*

Данила Радукобути IV₅

*How to describe love
Like cold hazy morning or
Like cherry blossom*

Емилија Срабута IV₁

*Like a flower and Moonlight from the
sky above. You are beautiful.*

Мирима Пантеробути, Ана Трипун,
Сашка Павробути, Александар
Миробановић IV₅

*Sometimes it works fine
But often it cuts the sound
Now it doesn't work*

Данило Барута и Миром Стојанковић
IV₄

*I love you so much
Brightness in your lovely eyes
Like silky rose touch*

Стефан Мироцабребути, Ана Вугубути,
Кристина Никаруби, Миром Ђорђебути

*Your smile is like a
Cherry flower in the spring
It's so wonderful*

Мирима Антериковић, Јерена Васуби,
Мирима Глигоровић, Тамара Цветковић IV₆

GSM Corporation

Mи, новоформирана ученичка компанија за маркетинг, одлучили смо да радимо и на модном маркетингу.

Речено-учињено: у рад учионица, часове плеса, модних ревија, шминкања, маникра, фризирања, укључујући велики број ученика и професора. Професорке Маја Џрвенковић и Маја Ђорђевић училе су нас да играмо Бечки валцер. Ученица Ленка Мильковић израђивала је и врло успешно продавала прелепе комаде накита.

Школа моде и лепоте, бутици, модни салони у Нишу помогли су нам у организовању модне ревије не само тиме што су обучили наше ученике да ходају по писти као манекени, да умеју да се нашминкају и направе фризура, већ су нам позајмили хаљине и одела које су блистале на нама.

Мина Цветковић била је најзаслужнија

за добар изглед и манекенско ходање наших другара. Маја Спасић, професор географије, Маја Цветковић, професор физичког, Миродраг Ђорђевић, професор математике, Душан Бабић, професор италијанског, били су такође део манекенског тима. Било је забавно, проширила су се познанства, научили смо пуно о моди, о маркетингу, о дружењу. Нарочито смо се добро снашли пред камерама ТВ5, ТВ Зона, TV Belle Amie, дали интервју и за Народне новине.

Традиционални концерт „А сад, адио“ одржан 18. маја 2010, улештан је и нашим наступом: уз музику се и играо и Бе-

чки валцер и танго (гостујући пар), манекени су клизили по писти, а публика је аплаузима поздравила тај наступ до тад не виђен у Нишу. Супервизор пројекта била је Душица Мильковић, професор.

Надамо се да ће се наша фирма огласити и првог септембра да настави започето.

Марија Стanoјeviћ IV₈

НАШЕ ЗВЕЗДЕ ПОНОВО ЗАСИЈАЛЕ У РУСКОМ ДОМУ

„Звезде су бесмртне“

Прича је почела у кабинету пруског језика под будним оком професорке Катарине Марјановић.

Вредно смо радили и спремили две представе писане по Пушкиновој Бајци о рибару и рибици и поеми Цигани.

Први пут смо наступили у Нишком

културном центру, када су нашем наступу присуствовали аташе за културу амбасаде Руске федерације у Србији и директор Руске школе са својим сарадницима, којима се наша представа јако допала, па су нас позвали у Руску школу на такмичење „Дух Русије“.

У Руској школи смо 24.4.2010. освојили прво место, а школа је као награду добила ТВ и ДВД.

Међутим, главни догађај за нас је био одлазак у Београд и Руски дом. Уживали смо у веома занимљивом путу, дружили се, шалили и сликали. Посетили смо манастир Манасију, прошетали по Ташу, а онда се припремали за приредбу. Представу су нам увеличали и гости из Русије

својом плесном и певачком тачком.

Дивно смо се провели и за све нас је ово био доживљај за памћење.

Јована Милосављевић, I₃

Добро пожаловать в наш маленький “Большой театр”

тome слично.

Даме и господо, добродошли у наше мало позориште!

Пре неколико дана, наша школа угостила је ученике елитне руске школе уметности „М. А. Балакиријев“

Балерине узраста 13-15 година, певачки пар Михаила и Анастасију, који имају само једанаест година, и Марину и Тању, које су на смеру за уметничку фотографију. Дочекали су их и угостили ученици наше школе. Кажу да су, упркос потешкоћама у комуникацији, ипак лако склопили пријатељства.

Наши гости су имали претрпан распоред, и често су били исувише уморни за обилазак града или нешто

школа коју похађају само најбољи, и она се похађа паралелно са редовном, захтева таленат али и пуно рада-

задивила ме је зрелост са којом те девојчице гледају на будућност и каријеру, имају посебан режим исхране и тренинга...

Сваки дан им је био унапред испланиран: посетили су Чегар, Нишку Бању, Ђеле кулу, наступале су у Нишу, Алексинцу, Гацином Хану, а придружили су нам се и у Руском дому у Београду. Такође, приредили су малу презентацију свог рада за ученике наше школе у Светосавском дому.

На растанку су обећали да ће доћи опет и позвали нас у посету. Радујемо се поновном виђењу.

Јована Милосављевић, I/3

понешто ново о овом обичају. Унапред се радујемо следећој години и новим врућим палачинкама

Милосављевић Јована I₃

Масленица је празник који се у Русији слави средином фебруара, као празник доласка пролећа. Ове године, настављајући вишегодишњу традицију, ми смо на исти начин дочекали пролеће уз палачинке, музiku и смех. Тог четвртка, 11. фебруара, школом се широ мириш палачинки и еуфорија због истих. На идеју наше драге професорке руског језика Катарине, уз помоћ ученика и њихових мама, угостили смо целу школу, па чак и неке случајне, односно позване госте. Пар дана смо се припремали, договарали, певали и рецитовали у кабинету руског језика. Било је гужве, смеха, али пре свега

дружења, праћеног осмехом наше професорке.

Све у свему, у четвртак је све било спремно. Палачинке су донели сви ученици руског, а било је и чаја, такође смо имали и малу изложбу уметничке фотографије, чија је тема била народна ношња Русије и Србије, а модели су, веровали или не, биле ученице наше школе. У приредби су учествовали ученици првог и трећег разреда, који уче руски, певали су и рецитовали. Цела приредба започела је руском народном песмом „Уралакая рябинушка“ и после кратког, али интересантног програма, завршена руском песмом о старим чизмама „Валенки“. На крају смо госте услужили сланим и слатким палачинкама, којих за тили час више није било. Одзив је био фантастичан, ученица пуне људи, а научили смо још

ПОСЕТА НАРОДНИМ НОВИНАМА

Чланови новинарске секције Гимназије „Светозар Марковић“ посетили су редакцију „Народних новина“, 1.3.2010. године. Дочекао нас је Тимошенко Милсављевић, уредник, ових, већ више деценија једних дневних нишских новина, и то на простору од Београда до Приштине. У пријатном разговору са њим сазнали смо да су „Народне новине“ почеле да излазе 18.10.1944, да су од 1970. године постале дневне. Осим историјата, за нас нарочито занимљива била је прича о томе значи новинар(ство) - да је лепота те професије у изазову служења истини и зато тако напорна и стресна, да је суштина новинарства новина, и та вредност неможе се умањити без обзира на постојање других медија, да су новинари свевидеће око које путем вести преноси информације, да је писање и таленат, али и да може да се учи... и још много тога. и ученици су питали и уреднике помоћнице уредника

Славица Миловановић су објашњавали, а разговор наставио и у другим просторијама где смо гледали процедуру прављења новина. Тај фамозни ДЕСК! Дакле ту се сливају и дистрибуирају сви текстови. Схватили смо колико су професионални, прави познаваоци свог посла, новинари, с обзиром на веома скромне услове у којима раде. На крају, рекли су нам да смо добродоши и да рачунају на нас. Отишли смо задовољни оним што смо чули, видели и доживели.

Милена Јовановић,
професор

ЧЛМОВИ РЕДАЦИЈЕ ЂАЧКОГ ЧАСОПИСА
ГИМНАЗИЈЕ "СВЕТОЗАР МАРКОВИЋ" ПОСЕТИЛИ
“НАРОДНЕ НОВИНЕ”

“Трогијевци” уче новинарство на терену

Чланови редакције часописа “Трогијевци” Гимназије „Светозар Марковић“ у Нишу посетили су јачу редакцију „Народних новина“. Након разговора са главним и одговорним уредником „Народних новина“ Тимошенком Милсављевићем, гимназијалци су се упознали и са радом новинара у, како сами кажу, правој редакцији.

Желели су да видимо како изгледа бити новичар редакције дневног листа, или и да понешто „украдемо“ од новинарског заната и добијемо одговоре на питања како и на који начин да одговоримо свим захтевима који пред нама постављају рад на стварању јачког листа рекала је Ана Јанковић, главни

урдник листа „Трогијевци“.

Школски часопис „Трогијевци“ излази пет година, сваки дан је из штампе изашао десети број, са својевремено је поноћ и ласкало признање најбољих школских листа у Србији. Иначе, у часопису су заступљено нај актуелније теме које тренутно окупирају нишке средњошколце.

Заједно са гимназијалцима гости редакције „Народних новина“ били су и професорке српског језика и књижевности Милена Јовановић и Ана Младеновић, које, заједно са професором Марином Мишићем, помажу јањици у новинарској секцији Гимназије „Светозар Марковић“. В.П.

Млади новинари гимназијалци у редакцији „Народних новина“

ЗДРАВО, ЕВРОПО!

Након одличног успеха на квалификацијама, екипа Гимназије „Светозар Марковић“, као и претходних година, наставила је такмичење на квизу „Здраво Европо“.

ТВ квиз „Здраво Европо“ почeo је да се емитује још 2002. године и право на учешћа имале су све средње школе и гимназије читаве Србије. Ипак, у историјату наше Гимназије, 2006. године Усић Ненад, Вукић Иван и Милтојевић Милутин освојили су 4. место, што је уједно и највећи успех школе у досадањим такмичењима!

Не смемо да заборавимо ни Андреју Игњатовића, Тодоровски Милицу, Милосављевић Стефана и Стевановић Стефана, који и поред завидних резултата претходних година, марљиво и редовно помажу новим такмичарима. Све екипе наше школе водио је наш професор.

Ове године пријавило се 165 школа, а само 32, прошле су иницијално тестирање 21.03.2010. год. „Наши“, у саставу Грубиша Немања и Јанковић Ања пласирали су се као фантастична

једанаеста екипа. Немања је постигао одличан резултат, јер је од 330 тестиралих ученика освојио шесто место.

Трећи члан екипе била је Петрић Мина III, која је имала улогу певача.

Као нико до тада, Мина је својим гласом засенила обе стране жирија (једну коју чине амбасадори и другу коју чини La Band) и два пута освојила за своју екипу максималан број поена. Мина је понела и титулу „најбољег интерпретатора квиза“ и добила је ту част да својом песмом The winner takes it all затвори сезону квиза.

На крају смо освојили 9. место и добили награду пут у Минхен, као екипа која долази из школе, која је, сабирајући резултате свих циклуса постигла средњи најбољи успех. Јако поносни, срећни и узбуђени, Немања, Ана и Мина са нестрпљењем

ишчекују реализација награде, али се и радо сећају снимања и свих згода и незгода приликом припремања за овако велики пројекат!

Како и сами кажу, ово је незаборавно искуство. А вама, драги наши „Трогијевици“, екипно препоручујемо да од 4. септембра на првом програму РТС-а пратите емитовање квиза „Здраво Европо“, иживате у знању и вештини такмичара и борите се, да се неке од наредних година ви нађете на нашим местима.

Мина Петрић, III₁

„ДА, САД АДИО“

IV₂

После громогласног аплауза наступили су Лука Милојковић, Марко Тодоровић, Стефан Живановић и

Стефан Лазић, ученици првог разреда. Врло је тешко набројати све учеснике и песме које су ученици изводили са великим жаром. Посебну ноту овом концерту дали су водитељи, Дарко Ковачевић и Јована Цветковић, али и модна ревија у којој су учествовали, прелепо обучени ученици у креацијама и оделима модне куће „Verdi“, бутика „Antika“, „Sara i Miki“, „Story“, „LaBalla“, „Millnium“, „Mansstudio“ и модног салона „S & Nodo“. Највеће аплаузе побрали су бивши ученици Иван Васић, Душан Абрамовић и Младен Јовановић који су извели песму која се певала данима после концерта-„Lasciatemi cantare“. Истакле су се и Миљана Шћекић и Соња Богдановић са песмом „Neh, nah, nah“ и Ђорђе Јовић и Душица Антић са феноменалним гласом и песмом „Time to say goodbye“. Једнако добри били су Мина Петрић са песмом „Због тебе“ и „Holding out for a hero“, Маша Младеновић и Александра Милошевић, иначе матуранти, са песмом „Que sera, sera“, Марко Тодоровић и Миљана Шћекић који су извели овогодишњи хит „Оно као љубав“. Наталија Гагулић

и Јулија Тричковић извеле су песму „Да има нас“. Посебну пажњу, па чак и сузе изазвала је песма „Ко“ коју је извела Катарина Јовановић из III₅. А због чега је иззвала сузе и одушевљења, питајте наше године. Плесни пар, који су чинили Јелена Шкорић и Никола Милић одиграли су уз песму „Данас сам ок“ коју је извео Стефан Лазић. Лука Манојловић се истакао са песмом „Љубави“. Инструменталну пратњу чинили су Стефан Живановић на електричној гитари, Страхиња Миловановић такође на гитари и Стефан Лазић на клавијатури.

Много талентованих, младих људи на једном месту, окупљени са истим циљем, да свим срцем поздраве „наше“ матуранте.

Надам се да сам овим успео да вам пренесем барем делић атмосфере и одушевљења. Наставићемо да се трудимо и радимо са једнаким жаром и жељом, да вам музика, кроз наше концерте, улепша дан. Ако ми не верујете, слободно дођите следеће године и уверите се и сами. Ми ћemo бити ту. До следеће године, АДИО!

Урош Гуглета II₂

Kонцерти за памћење, за дiku и понос наше гимназије, већ су постали традиција. Из године у годину све богатији програм концерата привлачи све већи број гледалаца који халу напуштају са јаким утисцима, жељом да упознају талентоване младе учеснике, свестране људе, елоквентне водитеље, савршено уигране плесачице и хор који као да је постао заштитни знак свих манифестација наше школе. Сваке године концерт се организује у част наших матураната, будућих факултетских образованих људи. Захвални су нам на труду који из срца улажемо да бисмо им улепшали завршну годину гимназије и завршну годину најлепшег периода у животу сваког човека. Доказ за то је велика посебност, као и учешће многих матураната, и на самом крају, као последица лепо проведених година у школи, дружења, шала, уживања, али и мукотрпног рада који захтевају наши професори, сузе и туга свих њих. Заиста посебан тренутак, пун емоција, нечег посебног, оног што ће свако од нас, ученика осетити кроз коју годину.

И ја, као ученик, поносан сам на сваког нашег ученика, професора. Ако им је то била намера, успели су. Овај концерт памтићу по обилном програму, два сата непрекидног уживања, великим броју гледалаца.

Све је било савршено одрађено, од флајера до самог наступа, а то је плод напорних проба. Концерт је одржан 20.5.2010. у Дому војске. Сам почетак концерта је био очекиван и традиционалан. Химна „Gaedeamus igitur“, химна ученика и професора у извођењу хора „Гимназијалке“ под управитељском палицом професора музичке културе Радије Шпановић, измамио је велики аплаузе одушевљене публике. После тога, уследила су многа изненађења и добро одабране песме. „What a wonderful world“ и „No women no cry“ извео је Милан Андрејевић из

Ретро

Дубина трагичне судбине Џамила ефендије

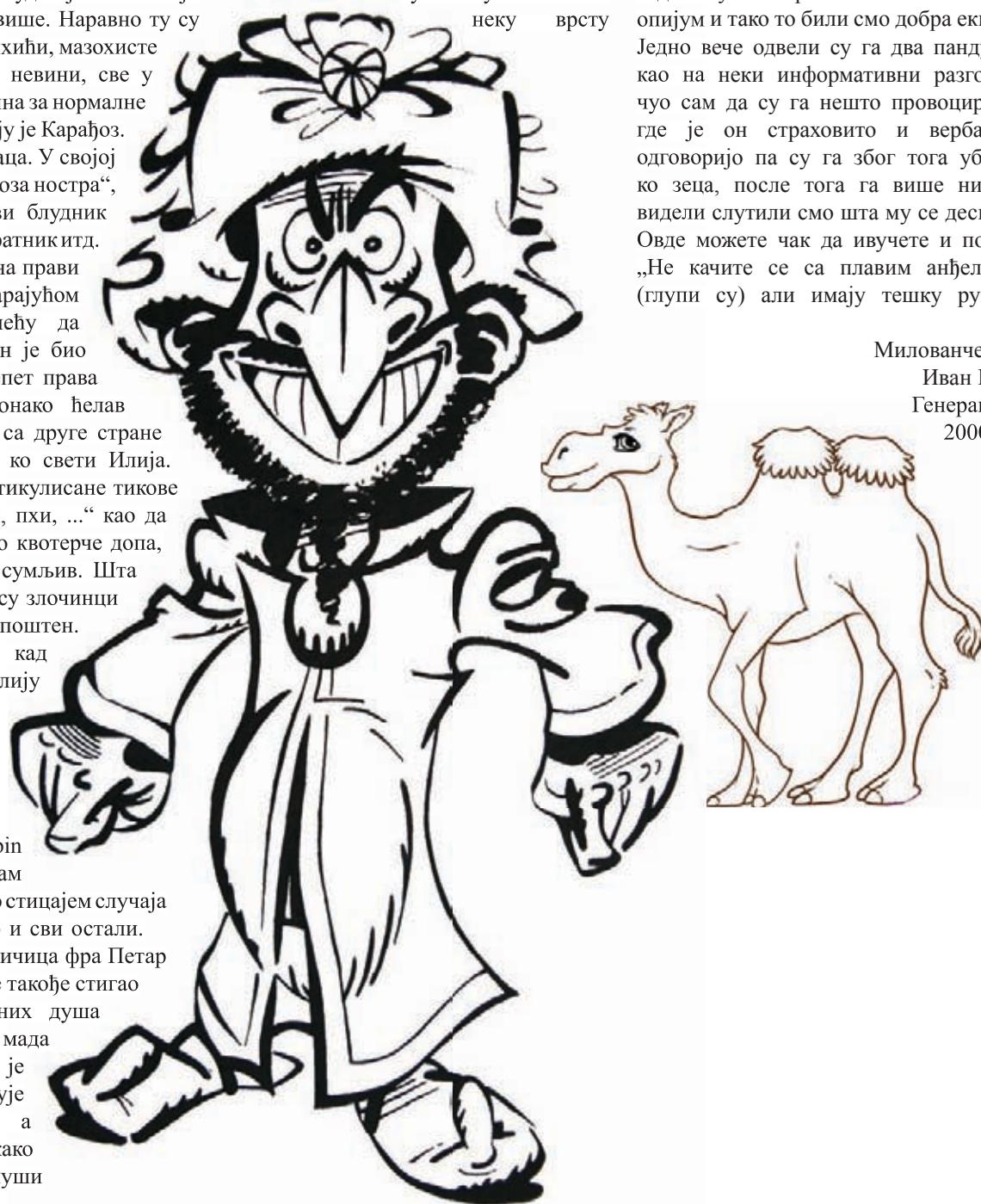
Мој живот је мрак, нисам виши нијак твој повратак биће ми сунчев зрак јер све си угасио што ме ниси спасио... Ево, овако налазимо се у проклету авлију, или како већ каже варошица пуна чудних ликова. Шта да кажем тамо је супер, може чак и журка да се направи имамо мало хашиша тамо неки тута бугарин ваља на црно а дао бог има и опијума па куд који мили моји милинка где ћеш више. Наравно ту су разни кримоси психији, мазохисте и сви су наравно невини, све у свему здрава околина за нормалне људе. Тата на авлију је Карађоз. Он је много јака фаџа. У својој младости је био „Коза ностра“, Сицилијално прави блудник града Чикага, развратник итд. Отац га је вратио на прави колосек одговарајућом врстом мотке (нећу да кажем каквом). Он је био прави страх и трепет права змја од човека онако ћелав помало смешан а са друге стране мрга богами бије ко свети Илија. Имао је неке неартикулисane тикове и стилу „пхи, пхи, пхи, ...“ као да је дневно радио по квотерче допа, одувек ми је био сумљив. Шта да вам кажем сви су злочинци само је он поштен. Том приликом кад сам стигао у авлију погледао ме је онако одокативно и упитао „Јели а ти ниси крив а?“ а ја сам му на то одговорио <<Ich bin krajzi<< чико. Ја сам онако фигулативно стицајем случаја стигао у авлију као и сви остали. Ту је био и један чичица фра Петар добар човек који је такође стигао у хотел изгубљених душа незнаним путем мада се причало како је хтео да прошверцује гајбу вискија, а видо сам га ја како у прикрајку пуши

хашиш онако мучки шта да вам кажем стари Вујадин коске му старе. Једно вече у мој апартман је ушао неки непознати лик веома ћутљива особа проваљујем ја да је мусиманске националности. Ту ја помислим да није дерпе. Ту кажемуправничесам поштен робијаш нећу да робијам са манијацима. После сам видео да је он добар момак и

ту ми успоставимо неку врсту

конверзације, био је веома ћутљив младић, неколико дан аније проговорио ни реч, изгледао је веома утучено и био је под велику бедару. Чуо сам да је божији човек бавио се историјом о неком тамо Ђем султану реко да није неки секташ, и захваљујући тиме је доспео у ћорку. Временом сам сазнао доста тога о њему, тако седимо увече причамо мало смо под опијум и тако то били смо добра екипа. Једно вече одвели су га два пандура, као на неки информативни разговор чуо сам да су га нешто провоцирали где је он страховито и вербално одговорио па су га због тога убили ко зеца, после тога га више нисмо видели слутили смо шта му се десило. Овде можете чак да ивучете и поуку „Не качите се са плавим анђелима (групи су) али имају тешку руку“.

Милованчевић
Иван IV-3
Генерација
2000/01

Ето, објаснићу шта ме, једноставно, одвлачи од Читања

Свакодневно покушавам да пронађем себе. Млад сам, перспективан и цео живот је још испред мене. Морам да одлучим чиме ћу се бавити, шта ће то дати смисао овом животу, за каквом ћу звездом трагати, какве ћу рибе ловити... Треба ићи на студије... Тај закључак сам и сам донео, али које. Тако сам млад, а тако незаинтересован. Ништа ми се не ради. Али полако схватаам да је у уметности спас. Како наћи изговор за крстарење Индијским океаном, за непрестално наливање Абсинтом* коришћење опијума, писање неких књижевних дела, које младе генерације сматрају „небулозним“. Да, схватио сам... Дајте ми један добар разлог зашто не бих био уметник, модерниста, укletи Милан у изгубљеној генерацији. Када су ти људи успели, мене моја будућност не брине.

Рани јутарњи часови. Чује се само пој петлова и лавеж паса, није ни чудно, живим у близини Дурлане*. Буди ме полако досадан звук будилника. Девојка која ми је била на руци, пала ми је на груди, време је да се пође у поход на школу. Место да седлам коња, одлучујем се за месечну картицу и бусом хитам на бој, тј. у школу. Моји верни саборци су већ тамо, у књигама до колена и лицима умрљаним од мастила. Бој је почeo, предмети се мењају, у томе је њихова предност, имају петнаест предмета на располагању, а ја сам само један. Стомак почиње да ме боли као Вука Исаковића, али уместо на колима ја спавам на клупи. Погнуте главе одлазим са бојишта, или на још горем месту, у сам седми круг пакла, и породичну кућу. Трпим незамисливу тортуру.

Свакодневно иста питања: „Кад ћеш да поправиш ово, кад оно, шта мислиш, бре, ти дете, чиме ћеш да се бавиш“, и још многа друга. Онда се запитам да ли су они са ума трасили нешто ја не штимам, ма, сигурно су они, храбрим се ја. Шта ли би сада Велики Дуле Вујошевић учинио? Да ли би ми он помогао у хватању велике рибе, да ли би ме бранио од ових сабљарки које ме свакодневно нападају? Ја са улазних врата чујем Ф-И-З-И-К-А, Ф-функционална, И-изабрана, З-забавна, И-изласци (забрањени), К-корисна, А-амбициозна. О Боже, има ли те?! Помози, ако можеш. Да ли је излаз Вуков начин, да се напијем и вичем З-А-К-И-Н-Т-О-С, З-забава, А-авантура, К-купљање, И-изласци, Н-незаборавно, Т-трошак, О-одмор, С-слобода! Или можда да погледам у мој плави круг, на сумично одаберем неку звезду и молим Бога да је права, да проклија, начини ме богатим, усрећи родитеље, а злим гласовима затвори уста. Можда је чак решење, да своју велику рибу ловим динамитом?! Мање жуљева, муке, свега онога од чега моја генерација бежи, а и веће су шансе да нешто уловим.

У завршној фази кућне тортуре иде позната прича о женидби. Тада атаман куће, надалеко познати Слободан, изговара чувену реченицу: „Тебе не занима школа, лепо ћемо те оженити у богатој кући у Крајини“. О, не! Не желим проћи као Гриша.

Да патим за својом Аксијом, уз неку Наталију.

Покушавам да се брамим, дајем аргументе који показују како би у том случају моја младост била уништена. Вичем на сав глас: „Не немој ми прићи, жељим да у момачкој младости уживам ја“. На крају, после силних аргумената, ја прихватам Марију Терезију, тј. Светозара Марковића као примарну ствар за коју се морам борити.

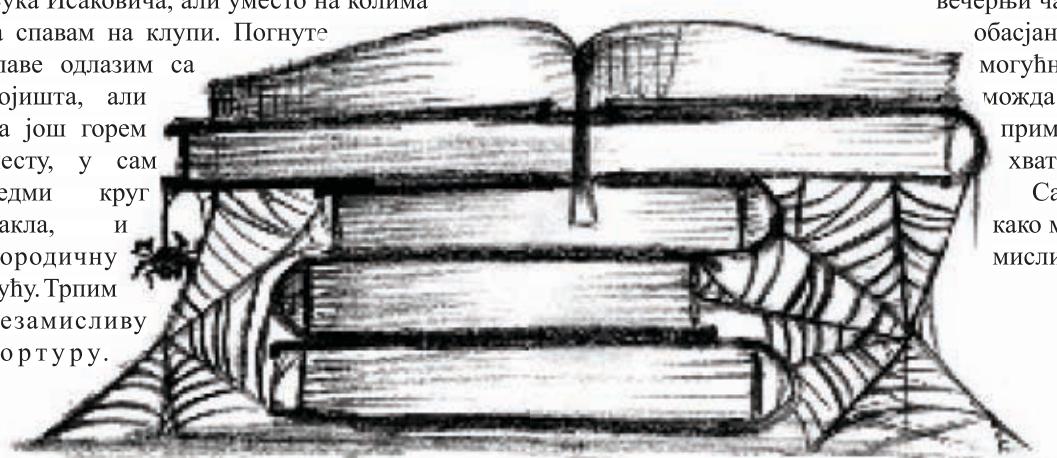
Нема ту много дилеме, или ћу да учим, или ће атаманова црна рука, као јастreb да падне на моју главу, тј. ћубу. На том збору атамана уједно се и договоре о мом одлазу на велике школе, које су они одабрали. Онда се ја

запитам зашто нисам погинуо на бојишту школском ко сваки часни борац, већ морам ово да трпим. Али добро, бар ме нису оженили! Долазе вечерњи часови када лежим у постели обасјан месечином и размиљам о могућности да је моја велика риба можда прошла, а да је ја нисам ни приметио. У средног размишљања хвата ме сан.

Сад, професорка, кад знate како мени пролази дан, како и кад мислите да стигнем ја да читам.

Милан Митић III₁

Сви смо ми заточеници проклете авлије

Не знам да ли ћу икада знати. Дошло је време када почињемо да размишљамо о животу. Није ни мало лако. Потребан ми је бљесак суза из очију, као симбол да сам ту, који ће најискреније рећи како се осећам. Можда је превише себично да тражите од нас да мислимо о нечemu таквом. Има времена, рекао бих. Заиста ми је потребно много снаге да размишљам о овоме. Да ли сам уопште сигуран да је имам. Треба причати срцем и душом, животом о животу. Како ћете ме разумети шта желим да кажем ако не будем причао на начин који је нама близак, познат, урођен. Знајте, није нимало случајно што желим ово да читам, желим себе да чујем како звучим пред свима вама, желим да поклекнете преда мном тако што ћете дубоко размислити да ли је оно што радите заиста оно што желите.

Сви смо ми на истом. На зачараном. На проклетом. Како само страно, а у исто време тако блиско, тако тајанствено и тако свето. Проклето као ја, као ви, наше поднебље, као универзум. Авлија. Нешто моје, свачије.

Сви смо ми заточеници проклете

авлије. Свако је од нас доспео на неки чудан начин овде. У сваком од нас се налази искра проклетог, а то је оно што је прекретница да се ту нађемо. Нико нијкада не долази, нити има икаквог изгледа да нађе. Све је исто као пре осамнаест година. Свака жива ствар на свом живом месту. Помирен са свим, осуђен сам вечно на живот, своју проклету авлију. У њој време брзо пролази! Понекад заборављам да сам само крпена марионета и још једна ноћ ми пада право на длан, као лековити зрак, као ружа, као стаклена ципела по којој ћу пронаћи наду. Наду да научим да живим овде на свом, мада има дана када ми баш и не иде. Тада ме хвата неко безвреме. Наоружан патњом, отпоран на неразумевање, покушавам да сагледам себе и ю сам ја у тој проклетој авлији живота. Онда схватајам да сам само лукав, дрзак, дрчан, гладан љубави и скupих ствари, а и да сам заправо сам. То је оно што се крије у опсенарској кутији живота, самоћа, језива, непобедива, дуга. Узалудност, туга, тишина, смрт. Задрхтим од помисли да ћу се на на крају претворити у угашену звезду, да

ћу примити једну црну светлост једног бесмисленог света, да ћу нестати... Желим да купим животни смисао. И онда знам, човек је проклет и изгубљен, ма где био, ма шта чинио, ма колико постигао у животу. Остаје нам на крају заиста мало. Умор, оловни умор вуче ме дубоко у сан, у нирвану, у прах и пепео, ни у шта... исто као што мртва душа вуче брод на дно мора. И Хаим, и Џамил и фра Петар и... и ја. Исти је то човек заточен у тамници живота. Сви ми на крају схватимо да превише трошимо у проклетој авлији. Трошими пријатеље, градове, људе, догађаје, ништа на крају од свега не остане. На половини пута кроз живот сазнајемо како смо потрошили сјај очију из августа, свежину даха, поверење у љубав и пријатеље, изгубимо сами себе од прекјуче. И најзад кад изгубимо све те ствари почнемо да добијамо и добијамо.... скупе аутомобиле којима се нећемо одвести никуда, "Армани" и "Версаџи" одела које нам више и ништа не значе јер смо сада стари и ружни, све саме опсене, варке, небитне реченице, туђе речи и љубави, ствари.... Али све то није вредно труда, говорим свима да сам добро, али.... као да живим туђи живот, очи су ми пуне, а срце празно и увек ми још нешто недостаје. Тако године пролазе, сати лете, само дан као да нема краја у проклетој авлији. А опет она ноћ сто ми сваке вечери падне на длан даје ми наду и снагу да идем даље кроз њу. И да тражим једну половину недељу без вести о несрећама, о ратовима. Да тражим и нађем пријатеље, макар дотрајале. Све оне изгубљене, расељене, потрошene што су разносили комад по комад мене, део нашег времена, наше љубави. Тражим и онај оптимизам који се разбио као титаник о коцке леда што звецају у чаши. И дан када сам још знаю да трчим по киши и имао способност да обичне датуме претварам у празнике, обичне пролазнике у љубави...

Заточен до краја ја навијам за себе тамо напољу. Навијам да смогнем снаге и идем даље кроз проклету авлију...

Александар Маринковић, IV₅

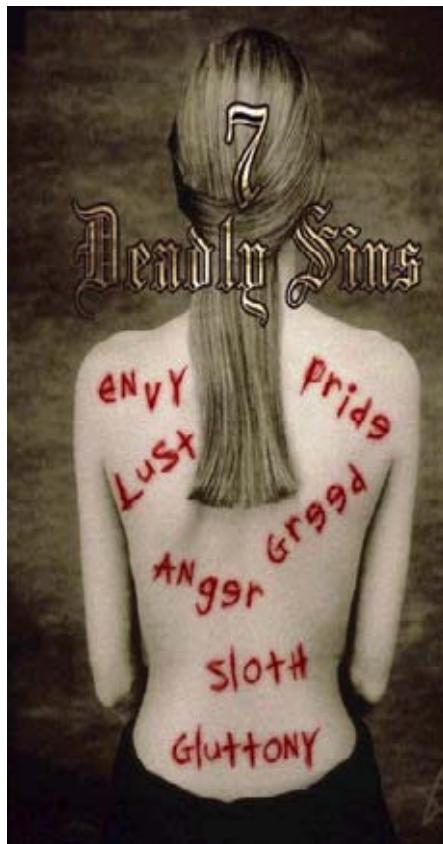

Седам смртних грехова у трагедији “Хамлет”

У мањој или већој мери читав хришћански свет ослања се на библијску догму, која, поред десет божјих заповести, почива и на седам смртних грехова. Та догма посебно је била јака у средњем веку и оставила је велики траг и у хуманистичком периоду, самим тим што се хуманизам и ренесанса боре против ње, дакле, непрестано се позивају на њу. Било да пародирају хришћанску религију (Рабле) или сасвим хуманистички стављају човека у први план, у делима ренесансних аутора присутна је борба јунака са оним сто им је посредно или непосредно наметнуто као зло или грех.

Црквену или хришћанску догму налазимо и у делима најистакнутијег хуманистичког писца, Шекспира. Готови сви јунаци у његовој трагедији „Хамлет“ представници су једног или више смртних грехова истовремено.

Грехом пожуде оптерећени су многи ликови у „Хамлету“. Свакако најуочљивији у том смислу јесу Клаудије и Гертруда. Конвенционално неприхватљиво, Клаудије се жени супругом свог покојног брата за чију је смрт одговоран. Што значи да је Клаудије окаљан и грехом похлепе, или каиновски знак је његово најупечатљивије обележје. Међутим, Хамлетов проблематичан однос према мајци, горчина која избија из њега, зато што она дели постельу са Клаудијем (то као да га погађа више него очева смрт), оставља на нас утисак да се Хамлет осећа изданим и да пожуду коју осећа према мајци крије иза осећања части и одговорности према духу оца који тражи освету. Ако прихватимо претпоставку да је Хамлет жртва Едиповог комплекса, онда ни њега не можемо изузети из круга оних чији је грех пожуда. Иако ожалошћен и гневан због смрти свог оца и преудаје мајке, Хамлета не напушта мисао о томе да је престо његов и да му је на превару одузет. Сем те најбаналније манифестије похлепа, или и лицемерства, дански краљевић је најпохлепнији у узимању емоција. Он узима све, поиграва се осећањима, емотивно уништава Офелију, своју

мајку и пријатеље, а не даје никоме ништа, непрестано сакривен иза маске неодлучности, туге или лудила. То је специфична врста похлепе (емотивна похлепа), али је похлепа и као таква смртни грех. Хамлет према потреби, врло свестан својих потреба и поступака, веома глуми учесника оног сина, неодлучног филозофа, човека помућене свести, или одлучног убицу или лицемерство није само Хамлетова особина. Убица Клаудије наводно жали за својим братом, не можемо са сигурношћу да знамо његове мотиве за брак са Гертрудом (можда је она била само пут до престола), а свакако ће Хамлету не доказује своје прачетаме према њему.

Типични пример лицемерја, прави Тартиф у „Хамлету“, је Полоније. Лицемер најприземније врсте, коме је син – дете, а ћерка – средство, полtron сакривен иза завесе, можда није најопаснији, али је најиритантнији када је грех лицемерја у питању.

Уопште, Шекспирови јунаци претерују у манифестијама својих

опсаднутости. Одбачена Офелија (одбачена од свих мушкараца до којих јој је стало – отац, брат, Хамлет) одлучује се на најтежи корак, по хришћанској догми апсолутно неопростив, на самоубиство. Неприсутни Лаерт, који ништа није учинио за своју сестру или оца док су били живи, постаје жртва свог непромишљеног гнева који једино оправдање има (ако га има) у одбрани витешке части. Хамлет претерује у омаловажавању других људи, али више од свих јунака претерује у лењости. Особина која се Хамлету највише замера, и која је на први поглед најуочљивија, јесте управо његово оклевавање да предузме било какву акцију.

Ако ову трагедију посматрамо очима хришћанске догматике, нећемо моћи да пронађемо јунака у њој који не носи терет бар једног од смртних грехова. Као да се крећемо кроз шуму лакомих прелјубника, лицемерних кукавица, немилосрдних убица и оних који нису имали храбrosti да живе. Наизглед су сви различити и различити су мотиви који их покрећу, али то није тако. Ма шта радио, говорио или мислио, сваки од њих мисли да је најбољи и да заслужује најбоље. За неког је то престо, за другог беспоговорна љубав пишана сумњи, а за некога признања и почасти. Суштина је да је један од главних покретача свих ових ликова самољубље. Грех који рађа све остале – таштина. Манифестије се на различите начине, носи маске различитих порива, рађа страшне и, рекло би се, сасвим другачије последице, али је она крајња једнака за све – смрт.

Немогуће је да буде другачије, јер је она најопаснија, мајка свих грехова и сасвим људска, неодвојива од човека.

„Све на свету је таштина над таштинама и све је таштина“

Књига проповедникова

Лењост

Петар Стојановић, IV/5

А људи би, кад би само хтели, могли да буду дивни

Јуче ме је дечак случајно ударио кишобраном, није рекао „извини“. Јуче нисам имала право да негативно одговарам на питања. Јуче сам закаснила у школу јер ме је вест из емисије занимала мало више од пет минута часа историје.

Агонија је уследила када сам ушла у учоницу после професора. Нисам била схваћена.

Стваран свет је шарен. У њему живе шарени људи шарених размишљања са шареним навикама – лепим или мање лепим.

Анестезију примају они којима је нанет ударац, па је изостало једно „извини“, па постају имуни на људи који су пребрзо одрасли у отупљене, монотоне, неучтиве раднике, пекаре или продавнице.

Можда ја превише очекујем? А можда памет, па макар узалудан корак напред чини свет још шаренијим и дивнијим.

Другачије не мора да буде и лоше.

Иако мрзим кратка одговарања на моја питања, оговарања и проговарања, нечу да ускочим у монотонију где сви попреко гледамо и затварамо врата једни другима.

Врата осмеха, врата на улазу за „негде“, врата која отварају правила за лепо понашање.

Негде тамо иза седам овога и онога лежи решење које се не зове анестезија.

А кад постоји проблем...

Дајемо све што можемо да пређемо преко неповерења, неучтивости и гажења.

Ако обратим пажњу на свакодневне ситне глупости видим да некоме заиста значи да док чека ред у продавници стане испред мене, не би ли први платио

Јабуке.

Ток наших путева бирамо сами. Да ли ћемо пбраћати пажњу на старије док уступамо место у аутобусу само је ситница...

Епилог се ближи.

Можемо да будемо бољи...

Или не...

Покушај је оно што се рачуна.

Елегантно излазим у нови дан са шареним ципелицама, осмехом на лицу и мишљу да ће ово ипак бити диван дан. Другачији од осталих. Смео, културан, пун музике и лепих пеши.

Ту лежи кључ.

Катарина Велков III₃

ТРАГИЧНА СУДБИНА ШЕКСПИРОВОГ ХАМЛЕТА ИЛИ *о хиљаду ствари које ме смарају у животу*

- Ја нисам сигуран да уопште знам право значење глагола „смарати“, мислим, није баш да се Вук Каракић сусретао с њим... Мислим да је СМОР неки иритантни стадијум досаде.
- Пошто традиционална форма писања писменог задатка заиста смара, одлучила сам да досадашњи начин попуњавања вежбанки радикално променим, и зато пишем неуредно, на папиру, без јасно дефинисаног стила.
- Смара ме што покушавам да напиша овај састав да не смара.
- Да се ја питам, у школу би се ишло тек после тридесете, кад нас све друге ствари у животу СМОРЕ.
- Смара ме што је тета Верица затворила драгстор, па морам да идем код „Лепе Брене“ у маркет.
- Смара ме кад сам single, а mrзи ме да то променим.
- Смара ме што су празници само универзалан изговор за претеривање у алкохолу, дрогама и разним другим опијатима.
- Смара ме кад неко смара.
- Смара ме кад морам некоме да цртам да би тај неко нешто схватио.
- Смара ме да читам о Хамлетовој трагичној судбини, јер сам прилично сигурна да би и њега сморила моја.
- Смара ме што се данас све врти око новца и што се све може купити новцем.
- Како да вам ово кажем, а да вас не повредим... Људи, смарате! Сви смарате, без изузетка. Стварно ми је жао што морам ово да вам кажем, али кад већ добрих 19 година нисте сами схватили, онда треба неко да вас просветли.
- Ипак, да нема свих тих смрних ствари, живот би ми највероватније био досадан. Живот без смарача и смарања био би СМОР, тако да обрни-окрени, на крају испада да „Хамлет“ и левогире конструкције чине мој живот интересантним... ех, животе!

Фрагменти из истоименог нЕучног пројекта одељења IV/5

ВЕЖИТЕ ГОЈАСЕВЕ - ДЕСТИНАЦИЈА: ФИНСКА!

Невладина организација „ISAC Fond“ из Београда већ неколико година за редом организује едукативне програме упознавања српских средњошколаца са институцијама и начином живота у Европској унији. Програм „Упознај Европу“ спонзоришу амбасаде и министарства спољних послова земаља које се обилазе. Овог пролећа од 9 – 16. маја на реду је била Финска. Двадесет један ученик трећег разреда средњих школа широм Србије, добио је јединствену прилику да упозна ову нордијску земљу и недељу дана ужива у њој.

Путовање је било јединствено искуство по много чему. За неке је то био први лет авионом, за неке најдужи, за мене најтурбулентнији. Када смо након вишечасовног труцкања и више-вишечасовног преседања по аеродромима коначно слетели у Хелсинки, дочекао нас је север са, гле чуда, температуром од свега пар степени (код нас је у то време било двадесетак). Искрено, први утисак ми био је прилично разочарајућ – иако је било тек око поноћи, на улицама није било живе душе. Цео град је као по правилу био у стању хибернације, као да смо дошли у музеј воштаних фигура. Ипак, нови дан је требало да донесе нове утиске.

Сутрадан је отпочео предвиђени програм. Свакако, упознали смо се са финским Парламентом, Министарством спољних послова, српском амбасадом, разним државним институцијама и функционерима. Сваки сусрет био је концептиран тако да презентација њихових званичника буде интерактивна, где смо отворено дискутовали о свему што нас занима. Иако тек средњошколци, учесници програма постављали су необично зрела али и провокативна питања на која су презентатори директно давали одговоре. Није било табу тема, нити табу одговора. То је, у принципу, и био главни циљ програма – да ученици активно формирају мишљење о Европској унији, у коју ће и Србија ваљда једном ући.

Цео један дан био је посвећен обиласку

њихове средње школе. Неке часове пратили смо са њима захваљујући програмима на енглеском. Оно што је занимљиво јесте да су њихове школе, иако имају огромна средства, прилично скромне. Сем стандардне опреме која укључује различите проекторе, мониторе, рачунаре и скенере, учионице изгледају сасвим обично. Међутим, најбоља ствар је начин функционисања образовања. Не постоје казне и укори – све је на добровољној бази. Ученицима се просто исплати да иду у школу и да буду што бољи. То аутоматски значи да ће у будућности бити успешнији, богатији, имати бољи посао и бити срећнији. Питали смо, а шта ако неко ипак одбије да се образује. Представник министарства образовања нам је рекао: „Ако неко не жeli да напредујe, то значи да има неки проблем. Онда организујemo стручне комисије које испитујu тaj проблем, да ли јe у питањu породица, некa болест, поремећaj, лoша материјalna ситуацијa или услови. Онда решавамo тaj проблем. Простo јe немogућe да некo жeli себi lošu будућnost.“

Остатак путовања био је посвећен обиласцима Хелсинкија и његових знаменитости. Неколико музеја, од коjих бих свакако издвојила јединствену изложбу М.Ц. Ешера, неколико тржни центар, тргови и цркве. Најзанимљивије је било крстарење Балтичким морем и обалом Хелсинкија. Са прилично луксузног брода посматрали смо прекоокеанске гиганте, попут некадашњег Титаника. У даљини су се назирала финска острва са најразличитијим занимљивостима, од средњовековних тврђава до јахт-клубова. Све је било савремено организовано и осмишљено, тако да смо за недељу дана видели скоро сва позната обележја Финске.

У слободно време дружили смо се по хотелу и посећивали сауну. Иначе, Финска је домовина сауне – на свака три человека иде једна! Оне су незаobilazni део сваког

стана, куће и викендице. Вероватно им је толико хладно да су им сауне неопходне да би се загрејали.

Оно што је битно је да смо упознавши неке Финце, променили слику о њима као хладним и дистанцираним људима. Ако их зауставите на улици, нема човека који ће одбити да вас одведе до тражене дестинације. Ако чекате у реду, нико вас неће псовати ако га престигнете или пробадати лактом да би вас престигао. На улици неће давати гас да би показали како имају добра кола, јер је су им она потреба, не накит. Исто тако, неће вам продати алкохол ако сте малолетни ни под коју цену. Једном речју, поштују законе и правила и зато функционишу беспрекорно. Наши људи би рекли, а где је ту чар. Мислим да је довољни одговор чињеница да готово не постоји незапослени Финци, да свако може себи да приушти све што жели, да на екскурзије иду до Велике Британије или Немачке, да нема особе која није пропутовала пола Европе, да је свако поштован једнако и да је то једна од најдемократских земаља света. Мени је то довољна чар.

Недељу дана је пролетело, и путовање се завршило. Кући смо се вратили са много невероватних успомена, одличним пријатељима и визијом једне уређене земље каквој вреди тежити.

Тамара Ђорђевић III_g

ЋИРИЛИЦА И ЛАТИНИЦА

Може и једно и друго, али важно је шта је на грудима

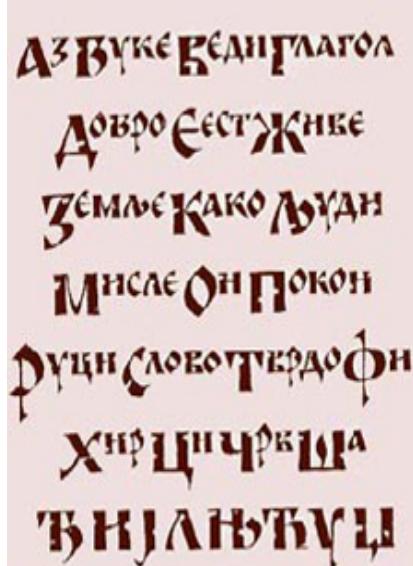
Ћирилица је писмо Словена, писмо којим се поносимо и које волимо. Ћирилица је симбол наше историје, културе, вере, Српства, писмо које је симбол наше традиције. Али, зашто се онда ћирилица губи из наших свакодневних живота и одлази у историју као писмо које су користили наши очеви, баке, деке, а нажалост, све мање ми. Да ли глобализација узима свој данак и да ли глобализација значи да ћемо бити једнаки у свему, па и у језику. Привидно једнаки. Или је то само питање помодарства, можда и прилагођавања савременом начину живота где је брзина протока информација захтева универзални језик. И да ли је баш тако? И да ли треба да пристанемо да кроз губљење ћирилице, као националог језика, изгубимо деонационалног идентитета. Наравно, увек постоје крајности. Ако знамо да је стварање универзалог језика-есперанта практично пропао, ако прихватимо идеју присталица глобализације, да је глобализација јединство различитости, а с друге стране имајући у виду нека догматка схватање ћирилице као „светог писма“, како онда наћи праву меру и место ћирилице. Управо о овим питањима расправљало се на скупу који је организовала „Вукова задужбина“ и који је одржан 20. 05. 2010. у Скупштини града. Први који је расправљао о овом проблему, употреби ћирилице и латинице, био је Слободан Ж. Марковић. Кратким говором увео нас је у проблематику речавши да је скуп одржан како бисмо схватили и увидели обиљност проблема, не само теоретски, већ и практично. Миодраг Матицки, председник „Матице српске“ наступио је инспиративним говором који је заголицар нашу машту. Говорио је о глобализацији, о томе како остали народи настоје да сачувају своје националне језике и самим тим, чувају идентитет државе. О томе како Срби немају жељу и ентузијазам да се упусте у проблем који је пред њима. Затим су наступили представници основних и

средњих школа, и факултета. Сузана Петровић, професор у Основној школи „Иван Горан Ковачић“, написала је веома информативан и користан рад о употреби ћирилице у основним школама. Говорила је томе како ученици не обраћају пажњу и не желе да се потруде да ћирилица буде главно писмо. Многи од њих мешају ћирилицу и латиницу, као и неки наставници. Указала нам је и на неке типичне грешке и неретке испаде ученика на писменим задацима. После дугог аплауза наступила је Невенка Божовић, професорка српског језика и књижевности у гимназији „Светозар Марковић“. Посебно упечатљивим

били половични. Коришћење латинице поткрепљују тиме да је једноставнија и да су навикли, а ћирилице, да је то наше писмо и да пишу ћирилицом јер су Срби. Затим смо из школа прешли на читав град где се такође може приметити немарност људи. Многе рекламе у граду су написане латиницом као и имена радњи, бутика. Па зар тако учимо наше младе очувању традиције и поштовању националног идентитета? Наравно да не. После Невенке Божовић наступила је Надежда Јовић, доктор наука, која је причала о истом проблему, али на факултетима. Објаснила је да чак и студенти праве граматичке грешке, грешке у падежима и мешају ћирилицу и латиницу. Трагикомично, зар не? На самом крају, наступио је Марјан Мишић, професор наше школе, који је говорио о употреби ћирилице на интернету. Својим говором, на шаљив начин, објаснио је како тржиште и интернет постају императиви младих широм света, што доводи до смањења образовања, културе писања и читања. Самим тим, језик постаје све сиромашнији због употребе туђица, скраћеница и неретко сленга и стереотипног језика на Интернету. Како онда решити проблем, шта урадити да се сачува наше писмо? Овај скуп је покренуо читав низ питања, дао је и део одговора, али је остало много и недореченог, како бисмо се ми више ангажовали.

Као и увек, потребно је наћи средину и увек имати на уму прошлост и традицију народа, која сваки народ чини посебним. Део наше традиције и идентитета је ћирилица. Да ли ћемо дозволити да се ћирилица изгуби као писмо? Престоји нам дуга борба. За сада је важно оно што је на грудима, а то је ћирилица. Сачувајмо је!

Урош Гуглете II2

наступом, уз помоћ ученика наше гимназије, на врло духовит начин, приказала је употребу ћирилице и латинице у школи. Кроз занимљиве презентације, слике, стихове, увела нас је у проблематику. „Та борба ћирилице и латинице је свуда присутна. Многа обавештења у школи се пишу латиницом, флајери, као и позивнице за концерте и разне манифестације. Ученици не показују интересовање и жељу да се реши овај проблем, па чак ни професори који мешају латиницу и ћирилицу!“ - рекла је Невена Божовић. Затим је урађена анкета о томе којим је писмом служе ученици. Одговори су

Фестивал холандског филма

Крајем прошле године, од 22. до 24. Децембра, у Клубу Правног факултета имали смо прилике да посетимо један фестивал. Наиме, реч је о Фестивалу холандског филма, у организацији Алтернативног културног центра. Како је ово први пут да су Нишиље могле да одгледају најуспешнија филмска остварења из Холандије, разговарали смо за организатором Фестивала, г. Дариом Миленковићем.

ГроГи: Господине Миленковићу, као организатор Фестивала холандског филма у Нишу, можете ли да нам објасните каква је ово заправо манифестација?
Дарио: Highlights from the lowlands је фестивал холандског филма који је досад обишао неколико земаља у региону. Били су у Македонији, Босни и Албанији, а ми смо се потрудили и успели да га доведемо и у Србију. Фестивал ће, поред нишке, видети још и београдска и прешевска публика, такође у организацији Алтернативног културног центра из Ниша, чиме се посебно поносимо јер је редак случај да организација из Ниша нешто из света нуди београдској публици. Фестивал промовише врхунску холандску кинематографију, те је публика имала прилике да види најбоље филмове из последњих неколико година. Фестивал је организован у сарадњи са продукцијском кућом Cultural Aid из Утрехта.

ГроГи: Који је циљ овог филмског фестивала?
Дарио: Циљ је јасан – представити домаћој публици филмове из холивудске, европске продукције, јер смо сви сведоци преплављености филмског простора остварењима из Холивуда, која најчешће једва да задовољавају основне критеријуме доброг укуса. Наравно, поред холандске продукције, Европа има још много тога да представи.

ГроГи: Како сте дошли на идеју да организуете фестивал?
Дарио: Идеја потиче са „Сарајево филм фестивала“, где смо могли да упознајмо неке од холандских продуцената који

су били заинтересовани за сарадњу.

ГроГи: Осмислити и организовати овакав пројекат је сигурно захтевао много енергије и времена. Да ли сте имали потребну помоћ и подршку?
Дарио: Енергија и време се нађу увек када има довољно жеље и ентузијазма. Ни подршке није недостајало. Добили смо симболичну помоћ од амбасаде Краљевине Холандије, као и од градских власти. Градска општина Медијана је такође помогла фестивал, што је нама јако битно и надамо се да ће и даље подржавати наша настојања да Ниш на културном плану сарађује са светом.

ГроГи: На који начин су бирани филмови који су били приказани?
Дарио: Селекција филмова је била препуштена гђи Ради Шешић, која је сарадник и селектор Cultural Aid-а.

ГроГи: Каква је била посвећеност фестивала? Да ли сте Ви задовољни?
Дарио: Посвећеност је била изузетна и задовољан сам у потпуности. Окупити више од сто људи на оваквој врсти манифестације у Нишу је успех. ГроГи: Претпостављам да ово није једини пројекат Алтернативног културног центра. Можете ли нам рећи нешто више о осталим пројектима?
Дарио: Да, у праву си, овај фестивал је само један део наше активности. Поред

тога, спроводимо пројекат који се заснива на предавањима и трибинама на теме „Слобода изражавања“ и „Суочавање са прошлочићу“. То су две јако битне и занимљиве теме којима се трудимо да ствари назовемо правим именом и угостимо еминентне стручњаке из области културе, науке и политike који ће говорити. Готово две деценије које су за нама оставиле су дубок траг на младе генерације у Србији и о томе треба отворено разговарати. Такође, АКЦ у пролећним и летњим месецима организује Free Kino, у оквиру кога се одвијају бесплатне пројекције филмова на амфитеатру на кеју поред Нишаве. Наравно, АКЦ је увек отворен за добре и креативне идеје, тако да је свако од вас добродошао са својом идејом везаном за позитивну алтернативну културу, која промовише идеје једнакости и толеранције.

ГроГи: Да ли сте планирали да и у 2010. наставите са одржавањем овог фестивала?

Дарио: За 2010. намеравамо да овај фестивал подигнемо на виши ниво и да га проширимо на још неколико градова на југу Србије, али о томе више наредних месеци.

ГроГи: Хвали Вам наиздвојеном времену и сарадњи. Желимо Вам пуно успеха у наредним акцијама и пројектима.
Дарио: Хвала теби на овом интервјуу и на ентузијазму с којим све ово радиш. Поздрав свим вашим гимназијалцима и гимназијалкама.

Фестивал је био отворен пројекцијом филма „Симон“, а затворен „Црном књигом“, што је уједно и најнаграђиванији холандски филм. Приказани су и филмови: „Душка“, „Скин“, „Кармен среће Бората“, али и краткометражни филмови: „Санд“, „Фантом из биоскопа“, „Успех“ и „Путовање кроз ноћ“, који су приказивани пре сваког дугометражног филма.

Ана Станојевић, IV-1

Blowin' in the wind

Могло би се рећи да сам одрасла уз његов глас, исте плоче вртеле су се годинама у нашој кући и полако музика коју ствара увукла се у мој живот. Наравно, отишла сам на концерт. Дванаест хиљада људи и ја. Публику су махом чинили они које је Боб Дилан вратио у младост, иако се многобројни обожаваоци могу наћи и међу студентима и средњошколцима. Нажалост, висока цена карата већини младих ускратила је задовољство да присуствује концерту. Дакле, сви они који су успели да пронађу одговарајући

шалтер и довольно новца за одлазак на концерт, спознали су умеће легенде. Два сата феноменалног звука у фантастичној атмосфери, а године нису биле препрека ужибању и игрању како у публици тако и на сцени.

Мало је личности из rock 'n' roll историје о чијем је лицу и делу написана толика гомила текстова и књига као

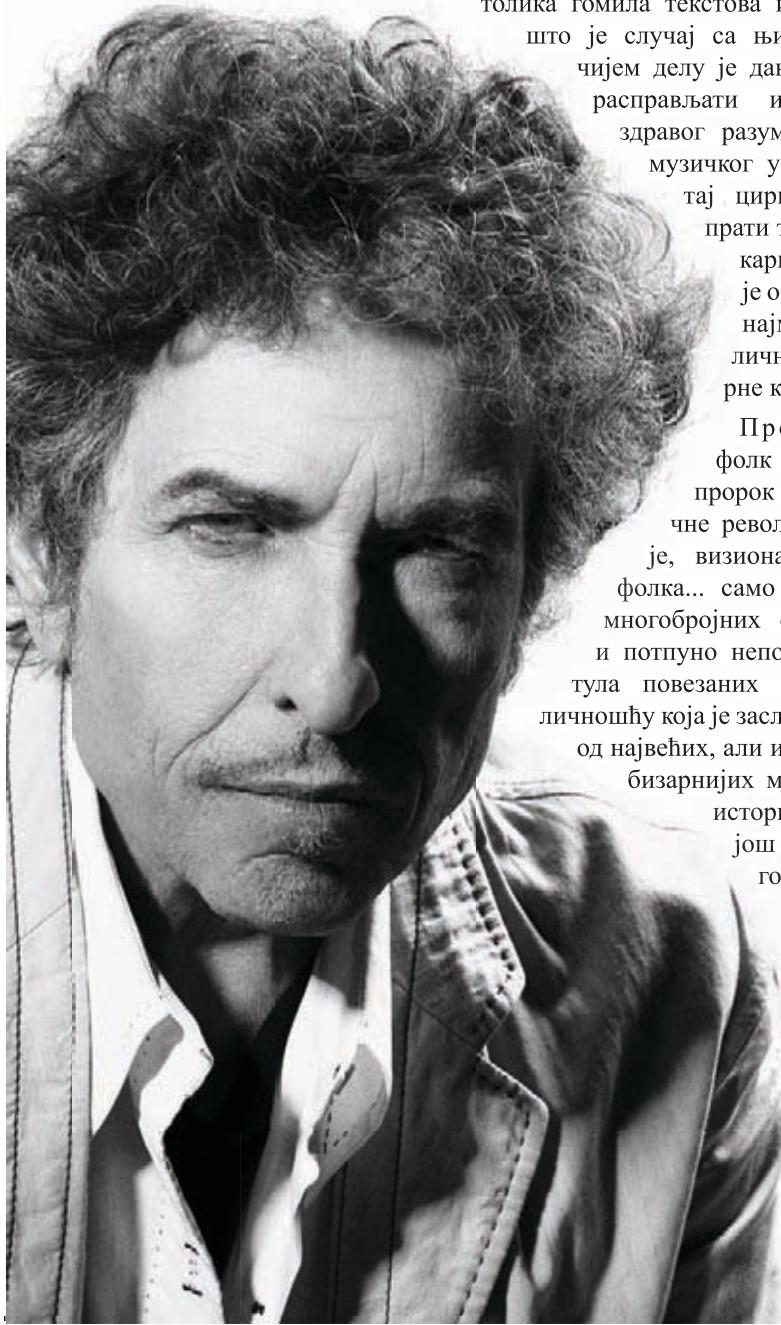
што је случај са њим. Човек о чијем делу је данас сувишно расправљати из позиције здравог разума а камоли музичког укуса, уз сав тај циркус који га прати током читаве каријере, ипак је остао једна од најмистичнијих личности модерне културе.

Проповедник фолк протеста, пророк психоделичне револуције, геније, визионар, издајник фолка... само су неке од многобројних олако датих и потпуно непотребних типова повезаних са његовом личношћу која је заслужна за неке од највећих, али и неке од најбизарнијих момената рок историје. Рођен још давне 1941. године под именом

Robert Allen Zimmerman био је можда најутицајнији музичар и кантаутор 20. века. Први је инсистирао на квалитету текстова и створио многобројне незаборавне хитове. Иако мање позната чињеница "Knockin' On Heaven's Door" заправо је он створио као и "Like a Rolling Stone", "Just Like A Woman", "All Along the Watchtower", "Lay Lady Lay" и друга ремекдела. Потресна прича о невино оптуженој и осуђеној нади америчког бокса и каснијем ослобођењу и поврату части неће бити заборављена једино захваљујући Бобовој песми "Hurricane" по којој је снимљен истоимени филм. Све у свему, овај 69-годишњак за собом оставља четрдесет и четири студијска албума. Бивши политички активиста, хуманитарни радник, носилац медаље бунтовне омладине који се у складу са тим није ни појавио на тој додели, ствара своју музику четрдесет и пет година свирајући клавир, гитару и усну хармонику, сам свој вокал и текстописац уз квалитетну подршку.

Тако и ове вечери, пружио је најбоље од себе. "Highway 61 Revisited" и "Blowin' In The Wind" учиниле су да нико ни на тренутак не зажали због упуштања у авантuru звану "концерт Боб Дилана". Постоје људи који су годинама чекали овај догађај и сада отишли су кућама задовољни, памтиће га као један од најлепших доживљаја!

Јелена Јонић III

Како је „Гугл“ решио језички спор

Када су компјутери заузели важно место у животу Срба, у српски језик ушао је нов, и по многима, ружан енглески израз „по дифолту“. Убрзо, поготову међу млађом популацијом, у свакодневни разговор овај израз ушао је у употребу. Рецимо, у најједноставнијем разговору о времену: „Ух, што је данас вруће!“, каже младић. „Лето је, шта кукаш. Вруће је по дифолту“, узвраћа девојка.

Зашто се овај израз примио тако лепо међу Србима? Зато што човек који користи ову реч звучи образован и компјутерски писмено, а и зато што компјутерска терминологија лако нађе пут до сваког језика па и нашег. Ништа страшно.

И све би вальда било у реду, да поменути страни израз није нашао свој пут у новине. Свако мало, па неки интелектуалац кога народ поштује изјави да је нешто по дифолту. А Срби не би били Срби, кад и око тога моментално не би заратили. И јасно, сврставали себе у два вербално зараћена тabora. По дифолту.

Са једне стране, стале су прогресивне снаге европентузијасти и прозападно оријентисани елементи, који су у инат и уз длаку почели чешће да користе овај енглески израз, не би ли нервирали другу страну.....

.....И потписника ових редова, јасно, мучила је иста тематика. А пре свега, како наћи соломонско

решење а да му одмах не прикаче лако лепљиву етикету српског нацисте. И тако му је, ничим изазвана, у помоћ притекла гигантска интернет фирма „Гугл“.

За неупућене, то је најпопуларнији претраживач интернета на свету, а посебно се прославио у новинарским круговима, зато што јако помаже у области истраживачког новинарства. Елем, „Гугл“ је пре неколико година избацио свој програм за прегледање интернет-страница, под називом „Гугл хром“. Није реклами, програм је бесплатан. А кад га инсталirate (ух!) на свој компјутер љубазни програм вам постави питање, ем на српском, ем на ћирилици: „Да ли желите да „Гугл хром“ буде ваш подразумевани прегледач?“.

И тако је „Гугл“ решио српски језички спор. Дакле, уместо по „дифолту“ треба само рећи „поразимева се“. Звучи лепше, јасније, па зашто да не, и српскије. Ако може моћна америчка фирма, можемо и ми.

Станко Стаменковић

Најава: „Кад сам је угледао, сат ми је стао“
Народног позоришта у Београду) и Матија Бећковић, песник. О Капору су причали као о свом добром пријатељу и занимљивој личности, који никога није остављао равнодушним. био је талентовани сликар, илустратор и писац и водио је боемски живот. Иако се за већину уметника сматра да су нестални у љубави, Капор је био привржен једној жени. Говорећи о њој после првог сусрета изјавио је: „Када сам је угледао, сат ми је стао“ Он је био врло романтичан и инспирацију је налазио у љубави. После причања о Моми Капору, други део вечери слушали смо поеме из књиге „Пут којег нема“, које је читao њихов аутор, Матија Бећковић. Био је опуштен, духовит и приступачан. Публика је уживала у његовој интерпретацији дела. Нисмо хтели да престане са читањем. И млађи и старији слушаоци су били одушевљени његовом речитошћу и способношћу да оствари комуникацију са публиком. Матија зрачи духом младог човека који надахнуће и даље налази у свакодневном животу. Сат и

Милица Михаиловић

Тамара Ковинић,

ученице IV₆

Колеге из странних новина о нама...

DOULLENS Le lycée de l'Authie relance la Serbie

Le lycée public doullennais met en place un partenariat avec un lycée de Nis, ville de Serbie au sud de Belgrade. Objectif : organiser des échanges durables entre les deux établissements.

Dans sa démarche d'ouverture internationale et d'échanges, le lycée de l'Authie recherche des partenariats pluriannuels et fiables. « De manière à pouvoir construire avec nos élèves, dès leur arrivée en Seconde, un programme bien défini d'immersion dans des lycées et familles étrangers, ce qui est très bénéfique pour nos élèves » explique Patrick Feret, proviseur du lycée de l'Authie

Le lycée doullennais a réussi avec les États-Unis et l'État d'Oklahoma. Il pensait avoir bien amorcé le processus l'an dernier avec un lycée de Belgrade, en Serbie. Mais le lycée serbe n'a pas prolongé la relation.

Qu'à cela ne tienne ! Un nouveau partenariat vient d'être lancé avec le lycée Svetozar Markovic de Nis, ville située à 240 km au sud de Belgrade. Il a été initié grâce à l'Ambassade de France et au centre culturel français de Belgrade.

Bertrand Normand et Laurent Lombard, professeurs d'histoire-géographie au lycée de l'Authie, ont eu l'occasion de se rendre à Nis fin janvier-début février dernier pour visiter le lycée Svetozar-Markovic et prendre les premiers contacts avec leurs interlocuteurs serbes.

Ils viennent d'inviter à leur tour leurs homologues serbes à visiter leur lycée et la région pendant une semaine.

C'est ainsi que la directrice du lycée de Nis et deux de ses professeurs de français, Mme Dusanka Totic-Milojkovic et Mlle Jelena Petrovic, viennent de passer une semaine à découvrir notre belle région et ses richesses culturelles, mais aussi à s'immerger dans les classes du lycée de l'Authie pour apprêter nos méthodes pédagogiques d'enseignement.

L'objectif est de concrétiser un partenariat pérenne entre les deux lycées, autour des thèmes fédérateurs de culture, de civilisation, de patrimoine et même d'aspects sociaux, grâce au concours de Mme Béatrice, professeur en sciences et techniques sanitaires et sociales. Christophe Beaucourt, professeur de philosophie, est aussi impliqué dans le projet.

Français en Serbie, Serbes en France

L'objectif est aussi de permettre à des élèves serbes de venir à Doullens, au lycée et dans les familles et d'envoyer des lycéens français en Serbie, en retour, chacun à la découverte des méthodes de travail et de vie de l'autre.

L'échange n'en étant encore qu'à ses prémisses, il est encore trop tôt pour dévoiler un calendrier précis. Les professeurs français espèrent quand même envoyer une quinzaine d'élèves à Nis à l'automne prochain.

Ces élèves sont tous issus des classes de première : scientifique, littéraire, économique et sociale et en sciences médico-sociales. Ils participent régulièrement, et sur la base du volontariat, à un atelier péri-éducatif, qui a lieu entre midi et 14 heures.

Cet atelier mis en place depuis septembre dernier, s'adresse aux élèves sensibles à la culture balkanique, à la découverte d'un état, avec une dimension philosophique et une sensibilisation aux problèmes de société et sanitaires dans nos pays respectifs. « On essaie de les familiariser à la culture et à la civilisation serbe, à l'histoire et à la géographie de ce pays, pour leur donner des repères avant le séjour là-bas » explique M. Lombard ; « la Serbie est à la fois proche de nous au plan géographique, mais tellement éloignée d'un point de vue culturel. »

Titanic, as picked up through the night by wireless at the Cape Race Station, from the steamer Carpathia. Mr. John Jacob Astor and maid are in the last, but Mr. Astor is not mentioned.

In spelling and initials the list differs considerably from

Master Allison and son,

Miss Constance Anson,

Miss K. T. Andrews,

Mrs. Edward W. Appoldom,

Mrs. E. W. Atkinson,

Mr. George A. Bayton,

Mr. and Mrs. E. L. Beckwith,

Mr. and Mrs. D. Bishop,

Miss C. Bowles,

Miss G. C. Bowes,

Miss Hilda E. Brewster,

Miss H. C. Brewster,

Miss J. M. Brewster,

Miss Margaret Bratt,

Miss Jean Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

Mr. Bruce Ismay,

Mr. F. A. Karpoff,

Miss Emily Keech,

Mr. and Mrs. Ed Kishner,

Miss Margaret Kishner,

Miss Anna Hippolyte,

ШТА КАЖУ КОПЕГЕ...

СА ЈИЉАНОМ МАРКОВИЋ О КЊИЗИ "КРОЗ СВЕТОВЕ"

ПОЕЗИЈА ГОВОРИ О СТВАРНОМ ЖИВОТУ

Све што човек има у свом интелектуалном наслеђу помеша се у песму и она буде историја једног промишљања света, кајко, изменио осталог, Јиљана Марковић.

У издању Нишког културног центра недавно је објављена књига песама "Кроз светове" Јиљане Марковић, професорке спрског језика у Гимназији "Бора Станковић". Ауторка, коју бројна генерација ученика памте по топличини и заносу са којима говори о величним писаним приповеткама, претходно је објавила збирку лирике прозог "Девојачке прне" и приручник за наставу "Како да упознате песнице". Збирку чиме песама коју су настала у поглављима, претходно је објавила збирку лирике прозог "Девојачке прне" и приручник за наставу "Како да упознате песнице". Збирку чиме песама коју су настала у поглављима, претходно је објавила збирку лирике прозог "Девојачке прне" и приручник за наставу "Како да упознате песнице".

Јиљана Марковић: песама је историја једног промишљања

изашла из срдца љубави...

— Песама нају из срдца љубави и имају везу са стварним животом, или увек имају нешто много широ од првака имаоца једног човека. У њима се спаја нешто што човек тренутно осећа са њим што је читао кад је био шестог разреда, покушају се људи са којима смо у возу, предвиђају који знаш са фотографијама. Утицаји су митова, мотиви, из бајки... Све што човек има у свом интелектуалном наслеђу, све то помаже у песми и све буде историја једног промишљања света, објашњава Марковић, која има утисак

да је "савремена поезија више мисиона, да запаха, описује свет, али га не интерпретира, не гради лични доживљај, а то фати".

Писане поезије и креативног саветника сасвим лепо могу да се препрепутају, јер долазе из исцртава, оних стваралаčака, тако да тренутно уз писане нове стихова саговорница "Народних" ради на финализацији новог наставног приручника, свог пута за први разред средње школе.

Измада доста искуства у настави (претходно и у Гимназији "Светозар Марковић"),

сам методичар на факултету, в мислим како знање не сме да се чува за себе, јер смрт умире са човеком, него треба да се пренесе младим генерацијама.

Себи у задатак стављаје и писање приручника са практичним употребним за писање. Чини јој се да има много деце талентоване за писање, а да тај талент друштвена злобдобра не негује доволно и он у већини случајева остаје потпуно занемарен.

— Кад завршиш студије књижевности научи вас бројним стварима или вас нико не научи како да сазвадите различите токове писане манипулације бајама, како да "поглављате" сопствене идеје да не побегну? а све је тајко ако жelite да пишете.

Кад све саберё, сумира да је њега доживљај света лирски и да на то: "објективни стварност", што је својествено ствараоцима, гледа као на почетак унутрашњег света.

— Важнији су духовни доживљаји и емоцији. То је први пупски живот, јер сваки човек у ствари живи у своме емоцијском, а све остало је мање битно-захтављујуће Јиљана Марковић.

А.Гојковић

Град радости

Wireless Flashes Picked

Up from the Steam-

ship

Изнедри ноћ понекад

Насмешена

Сва су светла упаљена

А завесе скривају од путника

Само прозоре среће

Како да видим

Срца која се преливају

Лица укращена осмехом

Тела уплетена

И очи са топлим речима

Кроз музику чаша

Пуних пијанства

Cape Race, N.Y., April 16.—Following is a partial list of those who were saved from the

Titanic. Many others are in the list, but

Mr. Astor is not mentioned.

Passenger list kindly furnished by the White Star Line.

WRECKERS.

Интервју са професором италијанског језика, Душаном Бабићем

Не тако скоро у нашој школи (али како се каже: време лети) почeo је да држи наставу амбициозни професор италијанског језика, Душан Бабић. Из дана у дан, улаже труд и омогућава ученицима да што лакше савладају предмет и нешто сасвим ново. Уз смех, шалу и забаву, говоримо о различитим темама и дајемо све од себе како бисмо научили овај мелодичан језик. У мирном и пријатном амбијенту новинарског кабинета, професор Душан опуштено и отворено прича о својим почецима, детињству и школовању.

ГроГи: Желела бих да сазнам колико дуго радите као професор. Где сте започели своје радно искуство?

Професор: Од 2006. године, тачније, дипломирао сам 2005. Почeo сам да радим у Гимназији „Стеван Сремац“.

ГроГи: Рад са децом уме да буде напоран, да ли ви свој посао доживљавате тако или пак волите да држите наставу?

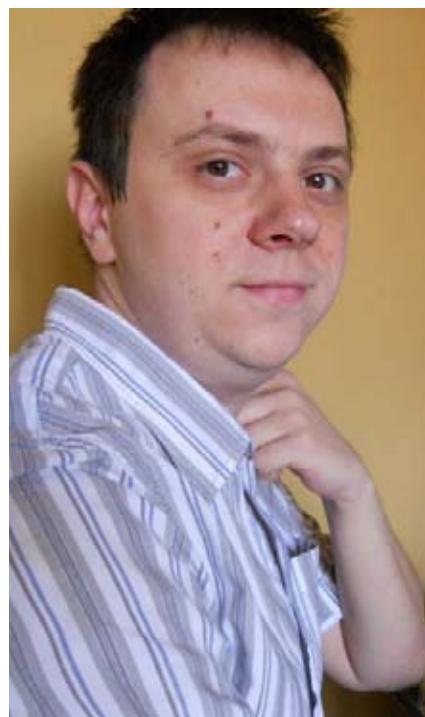
Професор: Волим да држим наставу, држање часова није напорно.

ГроГи: Шта Вам је дало инспирацију да завршите италијански језик?

Професор: Волeo сам језике и морао сам да се одлучим између енглеског, руског, италијанског и латинског, јер то су језици које сам учио у школи. Знао сам мало о Италији и хтео сам да кроз студирање тог језика више

упозnam земљу и откриjem како изгледа стварни живот у Италији, а не само туристички.

ГроГи: Да можете да се вратите у одређени период живота, да ли бисте

поново проживели изабрани део и шта би то било?

Професор: Кадбих могao да се вратим, изабрао бих средњу школу. Тада сам био доста повучен и пропуштао сам неке ствари због тога. Међутим, од

2000. до данас не бих ништа мењао.

ГроГи: По чему памтите основну школу?

Професор: По фудбалу и спорту уопште. Био сам у одељењу са 20 дечака и 5 девојчица, тако да нам је главна тема била спорт, конкретно играње фудбала.

ГроГи: Да ли сте некада побегли са часа?

Професор: Ретко, пар пута са целим одељењем, због солидарности. Мислио сам да је боље да научиш и на време добијеш оцену, него доведеш себе у ситуацију да мораш да бежиш, зато што ниси спреман.

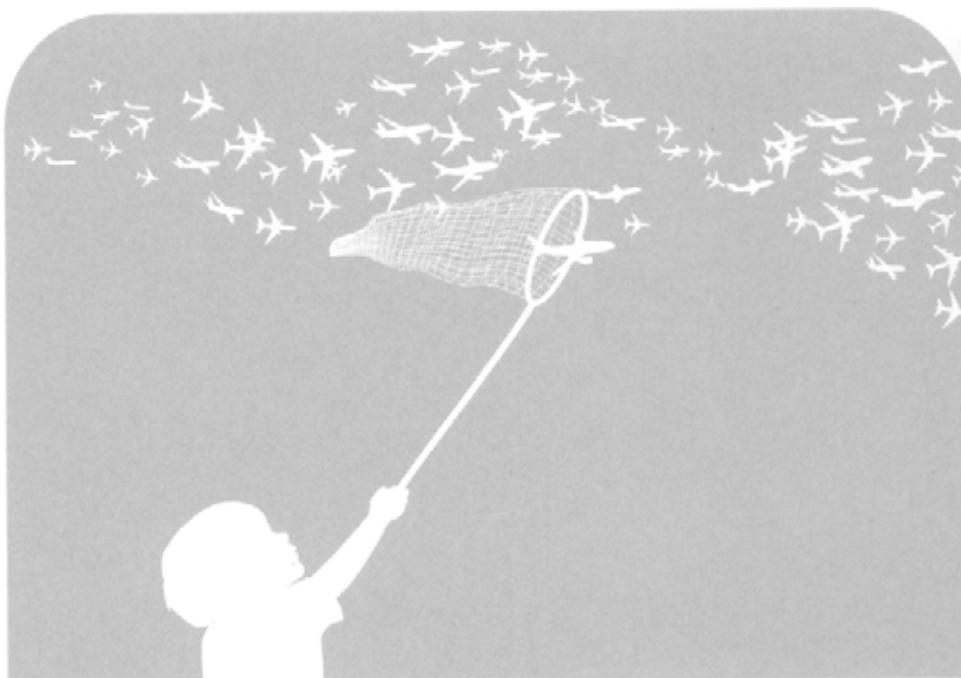
ГроГи: Да ли сте посетили Италију? Шта је на Вас оставило најјачи утисак?

Професор: Био сам у Италији десетак пута. Пуно тога ми је остало запечаћено у сећању, а највише чињеница да Италијани поштују своје градове и да јако воде рачуна о локалној заједници и традицији.

ГроГи: Довршите реченицу: „Своје ђаке бих посаветовао да...“

Професор: Схвате школу као шансу, а не напор, и дају максимум како би одредили приоритете у животу, те касније добро прошли на универзитету и користили знања стечена у школи.

Наталија Крстић, I4

Унеле су живост у наши утабани ученички живот. Све се на добро изменило њиховим доласком. Бојана Голубовић, професорка филозофије. Јелена Петровић, професор француског језика. И разговор с њима протекао је у обостраном задовољству

Интервју са професорком филозофије Бојаном Голубовић

ГроГи: Зашто филозофија, а не ини други извор знања?

Професор: Привлачила ме је различитост мишљења; посебно су ме заинтересовали софисти, Шопенхауерова и Ничеова филозофија.

ГроГи: Како увек постижете да будете занимљиви?

Професор: Првенствено се трудим да „осетим“ одељењен лако се прилагођавам, примере тражим у свакодневном животу и редовно се

информише о новим методама рада које ће држати пажњу ученика.

ГроГи: Као ученик, шта сте замерали професорима?

Професор: Највише ми је сметала незаинтересованост за наставу и ученике.

ГроГи: Сада, као професор, шта замерате ћацима, а шта волите код њих?

Професор: Замерам неодговорност и неколегијалност, а ценим креативност, критичко мишљење и заинтересованост.

ГроГи: Да ли сте имали узора међу професорима?

Професор: Јесам, у средњој школи професорку математике Весну Бабовић, а касније, на факултету, професора филозофске методологије

Милана Брдара.

ГроГи: Коју бисте препоручили?

Професор: „Кад је Ниче плакао“, Ирвин Јалом.

ГроГи: По чому је поглед на свет једног филозофа другачији од начина на који свет види „обичан“ човек?

Професор: Филозоф сагледава свет са аспекта општости, при чому је појам индувидуалности мора да заузме централно место – као што би рекао Адам Смит: „Ако чинимо добро за себе, чинимо и за заједницу.“

ГроГи: Какву филозофију примењујете на своју децу?

Професор: Што се васпитавања тиче, једина филозофија којом се руководим је филозофија њихових малих светова.

Интервју са професорком француског језика Јеленом Петровић

ГроГи: Зашто баш француски?

Професор: Захваљујући професорки, у гимназији сам заволела француски језик, а касније одлучила да се томе и посветим.

ГроГи: Како увек постижете да будете занимљиви?

Професор: У зависности од тога какву комуникацију имам са ученицима, ја примењујем разне методе у наставич најчешће је то слушање музике, гледање филмова француске класике, разумевање одломака из неке књиге или часописа.

ГроГи: Као ученик, шта сте замерали професорима?

Професор: Одувек ме нервирала неправда, непрофесионалност, а посебно непоштовање ученика и лош педагошки приступ.

ГроГи: Сада као професор, шта замерате ћацима, а шта волите код њих?

Професор: Смета ми недисциплина и агресивност, која је у последње време све више присутна међу ученицима, а волим њихову духовитост, безбрежност, наслеђаност и позитивну енергију коју свакодневно уносе на часове.

ГроГи: Да ли сте имали узора међу професорима?

Професор: Да, моју професорку француског језика.

ГроГи: Коју бисте књигу препоручили?

Професор: „Црвено и црно“, Стендал.

ГроГи: Да ли волите да путујете?

Професор: Обожавам путовања, она су за мене смисао живота.

ГроГи: Које место бисте желели да посетите?

Професор: Волела бих да обиђем цео свет, а на првом месту су земље Далеког истока.

ГроГи: Пошто сте имали прилике да

више пута посетите Француску, шта вам се посебно свиђа у вези са том земљом.

Професор: Обожавам француски језик, поред тога њихову историју, културу и гастрономију (као што је познато, Француска се посебно издваја по разним врстама сирева и вина, која су незаменљива).

ГроГи: Утисак о Французима као нацији.

Професор: Правим велику разлику између Парижана и осталих Француза што се тиче међуљудских односа. За разлику од људи из Париза, који су углавном хладни и арогантни, Французи из провинције су љубазни и веома гостољубиви.

Милица Ђокић, IV7
Кристина Нешић, IV7

Интервју са професорком математике Јасмином Томић

Веома амбициозна и перспективна, професорка Јасмина жели подели своје знање са ученицима.

ГроГи: Да ли је ваша жеља била да конкретно упишете математику, или су вас родитељи навели на то?

Професор: То је моја жеља да моје десете године.

ГроГи: Да ли вам се дододило нешто интересантно у току рада?

Професор: Први дан сам у школу дошла са гипсом на нози и са две штаке... и једном приликом сам промашила смену.

ГроГи: Да ли сте пре наше школе имали неко друго радно искуство?

Професор: Јесам, била сам професор информатике; око месец дана.

ГроГи: О ком занимању сте маштали у детињству?

Професор: Прво сам желела да радим у школи, а после прелома руке желела сам да постанем ортопед.

ГроГи: Да ли вам се допада рад са ученицима?

Да уживам у раду са ученицима.

ГроГи: Да ли сте имали омиљеног професора и предмет?

Професор: Волела сам професора математике, хемије и српског, као и њихове предмете.

ГроГи: Да ли сте бежали са часова?

Професор: Јесам, неколико пута у току свог школовања, али не због оцене.

ГроГи: Да ли мислите да вас ученици поштују?

Професор: Неки да, неки не.

ГроГи: Да ли вам се допада реформа школства?

Професор: Делимично, неки сегменти су добри, али многе ствари нису примерене ученицима. Педагошки није у реду.

ГроГи: Да ли вас је неки ученик изнервирао?

Професор: Нико н еможе да ме изнервира, нити на неког могу да се наљутим. Само ми је понекад жао што ученици због свог нерада (могли

би да пруже више) не пружају свој максимум.

ГроГи: Да ли вам се допао интервју?

Професор: Јесте, врло ми се допао.

Јагош Јовановић I-5

Интервју са професорком географије Миленом Симоновић

ГроГи: Када сте пожелели да будете професор?

Професор: Не знам тачно када сам пожелела да будем професор или знам да сам од малена

била окружена просветним радницима. Тата, стричеви, ујна ... цела родбина, сви с некако били умешани школске клупе, па је то утицало на мене.

ГроГи: Да ли је географија одувек била твој избор. Зашто(јесте/није)?

Професор: Географију сам одувек волела да учим, али нисам знала да ћу њоме да се бавим целог живота. Имала сам више жеља што се тиче уписа на факултет. Највећа жеља ми је била дипломатија на политичким наукама у Београду али због даљине се нисам одлучила на то. Географија

је била моја, признајем, љубав, али сам је током школовања још више заволела и сада, када бих опет вратила време, опет бих уписала географију јет је то једна дивна егзактна или у исто време опипљива наука са пуно интересантних детаља.

ГроГи: Да ли волите да путujete?

Професор: Наравно, обожавам путовање. Уживам и у самој вожњи, разгледању предела, упознавању нових дестинација, људи, култура.

ГроГи: Шта више волите, планину или море, лето или зиму...?

Професор: Па, одлучићу се за море и лето на једном месту. Рецимо идеалан боравак је путовање које сам доживела прошле године: Велики град на мору у јулу. Дестинација где може нешто ново да се види, научи, али и у исто време да се ужива на плажи.

ГроГи: Какву врсту музике најрадије слушаете?

Професор: Нисам претерано избирајува што се тиче музике. Код куће ми прија лагана музика, италијанска рецимо, док у кафани

волим да се развеселим и уз народну живу музику.

ГроГи: Хоби?

Професор: Већ две године мој хоби је учење француског језика. Овим хобијем сам спојила задовољство и посао, пошто предајем географију на француском у билингвалном одељењу. Поред француског, волим да читам, шетам, кувам, уживам, све су то моји хобији.

ГроГи: Где ћете на летовање?

Професор: Ове године ћу прескочити летовање. Можда неки излет или викенд са пријатељима.

ГроГи: Порука?

Професор: Ученицима бих се захвалила што су били дивни и учинили да још више заволим овај посао. Поручила бих им да буду своји, да буду истрајни али увек са мером. Да знају да процене приоритетете у животу и да знају да цене и препознају праве пријатеље!!! Велики поздрав за све ученике!!!

Наталија Крстић, I4

Интервју са професорком географије Мајом Спасић

ГроГи: Зашто сте одлучили да упишете географију?

Професор: Код мене је све то било једноставно. Одувек сам желела да радим са децом, а како много волим да путујем и упознајем нове крајеве, традиције и културе, логично је да је мој избор био Природно-математички факултет, смер професор географије.

Имала сам среће да студирам и сада радим оно што волим. Када бих поново бирала, избор би био исти.

ГроГи: Које особине треба да поседује особа која обавља посао професора?

Професор: Професор мора бити сталожена, емотивно уравнотежена личност са исправним ставовима и интересима и коректним вредносним системом.

Професор, пре свега, треба да поседује спремност за рад са младим људима

као и жељу да преноси сопствена знања из области коју предаје, а битно је и то да поседује способност да сагледа проблем са гледишта ђака. Од професора се очекује креативност у раду као и говорно умеће, како би на што занимљивији начин приближио конкретну област ученицима.

ГроГи: Какав однос имате са ученицима?

Професор: Без обзира на то шта се учи, суштина подучавања се, по мом мишљењу, огледа у квалитету односа између професора и ученика. Трудим се да у сваком тренутку испоштујем потребе ученика, а исто тако тражим да ученици испоштују моје захтеве. Сваки предмет може бити интересантан ученицима уколико професор створи такав однос, однос у коме постоји међусобно уважавање.

ГроГи: Да ли сте задовољни

међуљудским односима у школи?

Професор: За даљу афирмацију као и за углед школе, између осталог, битни су и односи међу запосленима. Примећујем дасу односимеђу колегама коректни уз међусобно уважавање и поштовање. Руководство школе је на веома високом професионалном нивоу, развија се поверење као и уважавање различитих мишљења. Велики допринос ефикасности рада школе је постављање прецизних и јасних захтева.

ГроГи: Да ли сте задовољни радом ученика?

Професор: Радом ученика сам веома задовољна, али наравно увек може боље. Трудим се да никада не изражавам негативно расположење или дајем лоше прогнозе о њиховом успеху, увек их охрабрујем како би радили више и боље.

ГроГи: Да ли сте задовољни платом у школи?

Професор: Презадовољна сам својим послом! :-)

Интервју са професором филозофије Владимиром Ноцићем

GroGi: Када сте и зашто одлучили да студирате филозофију?

Професор: Sa filozofijom sam se susreo u srednjoj školi. Profesorka koja mi je predavala zainteresovala me je za predmet. Dvoumio sam se između književnosti i filozofije, ali sam se za filozofiju odlučio jer je grupa bila nova i želeo sam da budem među retkim koji će je završiti. Osim toga, filozofija je specifičnija, dublje prodire u pitanja koja književnost opisuje i zahvata.

GroGi: Da li je bilo teško završiti taj fakultet?

Професор: Ne, grupa je bila tek formirana i svi su se tek učili, tako da smo saradivali sa profesorima na nekim programima kao jedna velika porodica.

GroGi: Kakav je осеćaj preći iz đačke klupe za profesorsku katedru?

Професор: Isprrva je bilo čudno, ali sam se malo kasnije navikao. Svestan sam male razlike u godinama mojih učenika i mene i postoje neke stvari koje su nam zajedničke i koje delim sa njima.

GroGi: Kako biste voleli da vas učenici doživljavaju, kao strogog i „opasnog“ ili pravednog i tolerantnog?

Професор: Mislim da me doživljavaju kao tolerantnog, mada sam na sopstvenoj koži osetio težinu održavanja balansa između tolerantnosti i pravednosti. I dalje pokušavam da nađem taj balans.

GroGi: Postoji li neki zanimljivi događaj u vašoj dosadašnjoj karijeri koji biste podelili sa nama?

Професор: Moja dosadašnja karijera je veoma kratka, ali svaki dan može da nosi po jedan aforizam.

GroGi: Da li postoji nešto što biste želeli da znamо о vama, a nismo vas pitali?

Професор: Trenutno mi ništa ne pada na pamet, puštам да vrme pokaže šta jesam.

Stevanović Karolina, III7
Staletović Tijana, III7
Musović Dejana, III7

Ко на брду ак' и мало стоји...

-Е, Анче, немој, тако... Видим ја да ти 'оћеш да ме смуваш!

- Пазите! Сваки човек испашта за своје грехе... Као што каже наша стара народна пословица... мmm... сваки човек... хм... испашта... за... хм... своје грехе...

- Кад сам те пит'о, ти си рек'о: „Нећу, нећу!“

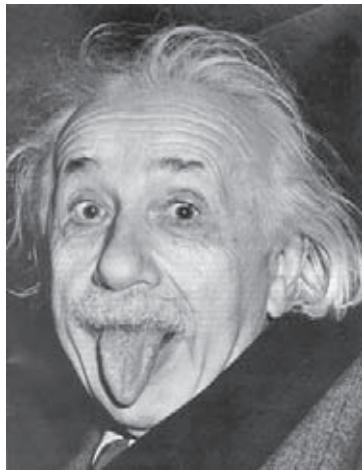
- Ана, кад тे до'ватим за ту врчкаву косу.

- Значи, причице и балалајке... То не!

- Знате како је. Даши му мало прс', а онда он хоће и главу да ти откине.

- Ти му делујеш као она... она... из књиге Мадам..., осетљива, танана, живци... тако...

- Ти си мајка на ово одељење.

- Имам пос'о сад, иначе би се и ја надовезо на то гажење! Да вас ја мало... мис'им... згазим!

*Физичар: Ко је најпоузданаја особа у одељењу?

Никола: Ненад.

Физичар: А који је његов телефон?

Никола: Nokia N73.

*Социологичарка: Како се зове то кад народ признаје неку власт?

Страхиња: Мазохизам.

*Српкиња: Милош Џрђански!

Ненад: Није ту!

-Постоје различите врсте љубави: једностране и обостране, узвраћене и неувраћене, снажне и планктонске.

-Он јој поклања живот како је била неверна, изневерила га и помогла туђману.

-Због тога, она стално покушава да га одвргне од коцке.

-Ја Гилгамеша замишљам као мог зета, мужа моје рођене сестре.

-Али је то успело једној жени, јер Енкиду није знао шта је женско, илити страст, и насеко је.

- Дешава се да човек падне на земљу и тако се утена.

- Али животиње (као и пас) показале су се као стабилне личности.

- Мени је сасвим свеједно да ли имам девојку сточара или девојку интелектуалца.

- Жене углавном воле да гурну нос у сваку чорбу; тако је и Марица, иако ретко, приговарала свом мужу.

- Јона кочијаш а време такво да нико не жели да чује његове проблеме. А рат је!

- Кир-Јања је лик који носи особину назива самог дела.

- И тако упознаје Вотрену, човека који има велика животна искуства и који је окусио неправду друштва, мада ни сам није цвећка.

- Ја, збуњен, кажем, немам појма, а она мени – тап! па кеца у дневник.

Припремила Јасмина Живковић

ТАКМИЧЕЊА

*Републичко такмичење из математике 15.5.2010. Обреновац

Иван Стошић (VIII) – 3. место

Никола Спасић (VII) – 2. место

Лазар Зец (VII) – 3. место

*Републичко такмичење из српског језика и културе говора 23.5.2010. Тршић

Јанковић Ања (III) – 3. место, професор Снежана Ранђеловић

*Државно из математике 20.3.2010. Крагујевац

Тамара Ђорђевић (III) – 2. награда Б. категорија

Петра Лакета (IV) – 3. награда А. категорија

Стефан Стојановић (III) – 3. награда А. категорија

Стефан Михајловић (III) – 3. награда А. категорија, професор Миодраг Ђорђевић

*Републичко такмичење из историје 8.5.2010. Лозница

Милошевић Стевица (I) – 3. место, професор Неда Марковић

*Републичко такмичење из физике 17-18.4.2010. Сомбор

Теодора Ђорђевић (I) – 2. место

Игор Ђорђевић (II) – 2. место

Стефан Михајловић (III) – 2. место

Марко Живановић (III) – 2. место

Дарко Стошић (III) – 3. место

Алекса Трајковић (III) – 3. место

Никола Стевановић (III) – 3. место

Стефан Стојановић (III) – 3. место

Тамара Ђорђевић (III) – 3. место

Ненад Живић (IV) – 3. место

Никола Филиповић (IV) – 3. место

Петра Лакета (IV) – 3. место

Данило Делибашић (IV) – 3. место, професор Бранко Јовановић

*Архимедес 22.5.2010. Београд

екипно првенство средњих школа Србије у математици – 5. место од 53 школа
појединачно:

Милошевић Предраг (II) – 2. награда

Михајловић Стефан (III) – 3. награда

Станојевић Марија (IV) – похвала, професор Милош Милосављевић – 2. награда

*Сусрети с прошлочићу (тема: Култ Ј.Б. Тита – доживљај обичног човека) 31.5.2010.

Милица Кадић – 2. награда за рад: „Титов фонд за стипендирање младих радника и радничке деце и његоци стипендисти из Ниша 1974-1991 год.“,ментор професор Неда Марковић

*Државно такмичење из информатике (програмирање) 2010.

Иван Стошић (VIII) – 2. награда

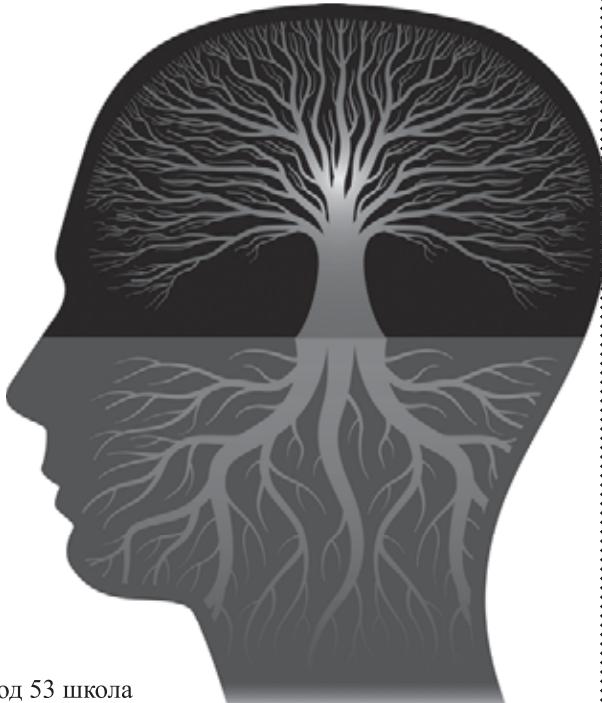
Тамара Станковић (VIII) – 2. награда

Марко Станковић (VII) – 3. награда, професор Никола Ђорђевић

*Српска информатичка олимпијада 2010.

Марко Станковић (VII) – 2. награда

Иван Стошић (VIII) – 3. награда, професор Никола Ђорђевић

АКТИВНОСТИ МУЗИЧКЕ СЕКЦИЈЕ

- 1) На млађима свет остаје – 14.10.2009. 19h – 20.30h
-Дечји културни центар на Чайру
- 2) Промоција књиге и поетско-музичко вече
-Хуманитарна акција за набавку брајевог штампача за нашег слепог ученика – 9.12.2009. - 18h – 19.30h
-Сала Дома ученика
- 3) Прослава Светог Саве – 27.01.2010. 12.30h – 14h
-Школски клуб
- 4) Хуманитарни концерт – 29.01.2010. 20h – 21.30h
- Луткарско позориште
- 5) Фестивал „Наук није баук“ - забавни програм – 06.03.2010. 18h – 21h
-Хол Дома војске
- 6) Гостовање у установи „Мара“ са ћачким парламентом - 09.03.2010. 11h – 14h
- 7) Руско вече посвећено Пушкину - 24.03.2010. 19h – 20.30h
- Нишки културни ицентар
- 8) Олимпијада „Лице Русије 2010“
- Руска школа, Београд (основала амбасада Русије)
- награде за откриће Школе године, на предлог директора Руске школе
- вокал : Мина Ђеретић
- квантитет хора школе
- инструм. пратња : Лазић Стефан II₇ (клавијатура), Јовановић Андрија IV₃ (виолина)
- 9) Руско вече посвећено Пушкину, заједно са балеринама из Русије
- Руски дом , Београд 7.5.2010.
- 10) А сад, adio, матуранти (традиционални концерт, један у низу)
- Дом војске 18.5.2010.
- 11) Солиста музичке секције учествује у „Здраво, Европо“
Музичари генерације: Андрејевић Милан IV₂, Јовић Ђорђе IV₇, Шћекић Миљана IV₇,

Program koncerta "A sad adio, maturanti"

1. Gaudemus igitur	9. Zbog tebe	16. Time to say goodbye
Hor "Gimnazijalke", dirigent Ranja Španović	Mina Petrić III ₁	Dorđe Jović IV ₇ , Dušica Antić I ₉
2. What a wonderful world	10. Holding out for a hero	17. Zdravica
Milan Andrejević IV ₂	Mina Petrić III ₁	Hor "Gimnazijalke", vokalni solisti: Đorđe Jović IV Dušica Antić I ₉ , dirigent Ranja Španović
- pozdravna reč direktorce	11. No women, no cry	18. A sad adio
3. You're the one that I want	Milan Andrejević IV ₂	Hor "Gimnazijalke", solisti
Borđe Jović IV ₇ , Miljana Šćekić IV ₇ , Mina Petrić III ₁ , Natalija Gagulić III ₂ , Julija Trčković III ₂	- modna revija	19. Ovo kao ljubav
4. The final countdown	- plesne grupe: Urban Girls, Feniks	Marko Todorović II ₁ , Miljana Šćekić IV ₃ , Hor
Luka Milejković II ₂ , Marko Todorović II ₁ , Stefan Živanović II ₇ , Lazić Stefan II ₇	12. Neh, nah, neh	Instrumentalna pratnja: - Stefan Lazić II ₇ , klavijatura - Strahinja Marjanović II ₅ , električna gitara - Stefan Živanović II ₄ , električna gitara
5. Da ima nas	Miljana Šćekić IV ₇ , Sonja Bogdanović IV ₁	
Natalija Gagulić III ₂ , Julija Trčković III ₂	13. "Beovizija" Mix	
6. Ko	Uženčić IV ₁ , IV ₃ , III ₂ , II ₂	
Katarina Jovanović III ₅	14. Iancianemi cantare	
7. Danas sam OK	- bolji učenici: Ivan Vasić, Dusan Abramović, Mladen Jovanović	
Stefan Lazić II ₇	15. Que sera, sera	
-plesni par: Jelena Škorić i Nikola Milić	Maša Mladenović IV ₁ , Aleksandra Milošević IV ₃	
8. Ljubavi	- zahvalnost u ime генерације матураната: Ana Stanojević IV ₂	
Luka Milejković II ₂		

СПОРТ

После великог успеха наших одбојкаша, спортисти наше школе наставили су са победама у многим спортовима.

Сребрне медаље засијале су на грудима наших стрелаца који су освојили друго место на градском такмичењу одржаном 17.3.2010. Момци оштрог ока и сигурне руке су: Пантић Лазар (III₁), Цветковић Петар (III₂) и Младеновић Михајло (I₃). Девојке су освојиле четврто место екипно.

После стрелаца, велики успех постигли су наши пливачи. Момци и девојке освојили су више медаља, и са базена у Чайру отишли као апсолутни победници у екипној конкуренцији. Марко Богдановић је у свом стилу (краул) отпливао трку и освојио прво место. Затим су на ред дошли и ћаци прваци, будући асови: Младеновић Димитрије (I₅), златна медаља (прсно), Сојковић Марко (I₆) (делфин) и Митровић Аница (I₄).

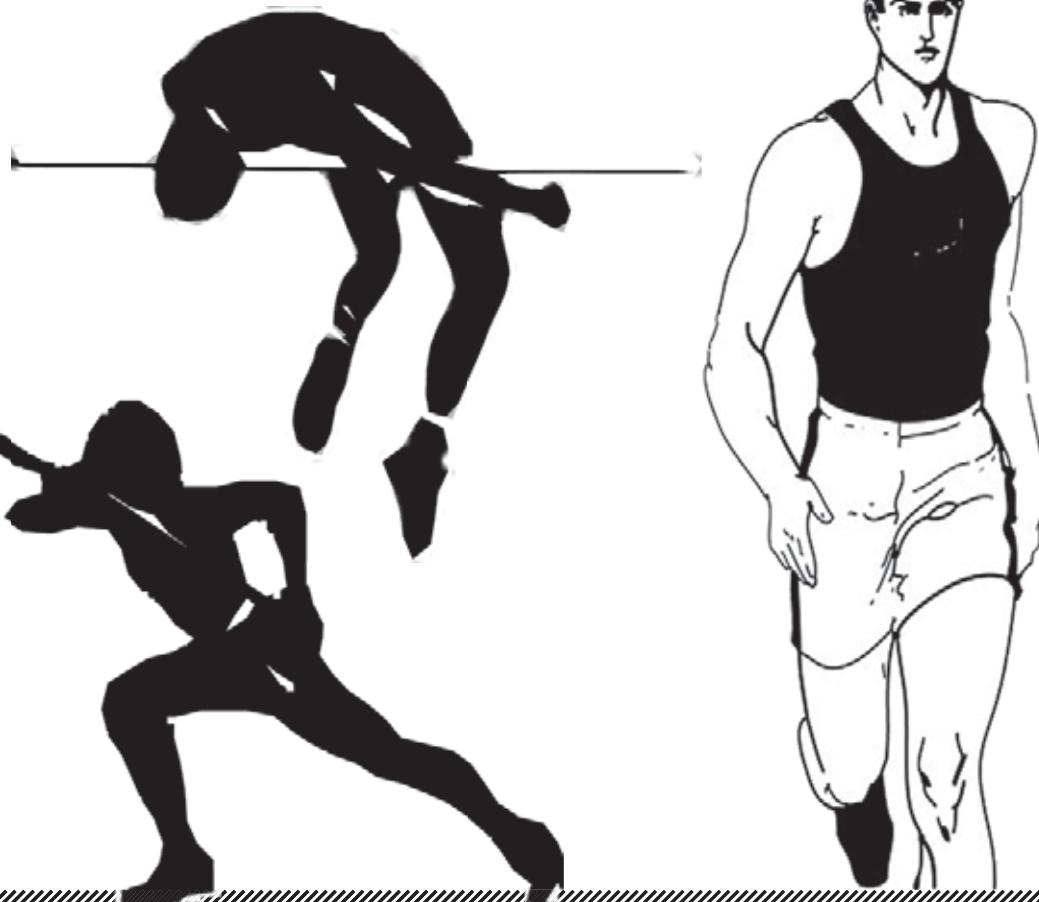
Што се кошарке тиче и ове године смо заузели највише позиције у граду. Девојке су прве на градском такмичењу. После победе на регионалном турниру у Прокупљу 18.3.2010, девојке су се квалификовале за државно првенство у Инђији и Старој Пазови које је одржано 30. и 31.3.2010. На овом такмичењу заизели смо седмо место. Екипу су чиниле: Лилић Владана (IV₃) – капитен, Ђорђевић Ивана (IV₃), Живковић Маја (III₅), Костић Кристина (II₂), Јокић Анђела (II₂), Голубовић Бојана (III₁), Голубовић Милена (I₃), Марија Миленковић (I₉).

Мушкарци су на градском такмичењу освојили друго место (сребрне медаље) изгубивши у финалу.

Дечаци наше школе такмичили су се и у фудбалу, али су после квалификација у групи изгубили у четвртфиналу и испали из даљег такмичења.

На последњем такмичењу у овој школској години, обе екипе су се такмичиле у пуном саставу. Мушка екипа заузела је друго место у граду.

Одлични резултати наших ученика на спортским теренима заслуга су и награда за уложен труд наших професора физичког васпитања: Ђирић Алексе, Дејановски Снежане, Стојковић Зорана и Цветковић Маје.

Интересантни проблеми

Математика може бити зачуђујућа понекад, а нека својства бројева просто су невероватна, поготово ако мислимо да су њихове особине само случајност. Наравно за све “случајности” постоји математичко објашњење. Покушајте да га пронађете.

Деветке:

Покажимо неке особине броја девет.

$$1 \cdot 9 + 2 = 11$$

$$12 \cdot 9 + 3 = 111$$

$$123 \cdot 9 + 4 = 1111$$

$$1234 \cdot 9 + 5 = 11111$$

$$12345 \cdot 9 + 6 = 111111$$

$$123456 \cdot 9 + 7 = 1111111$$

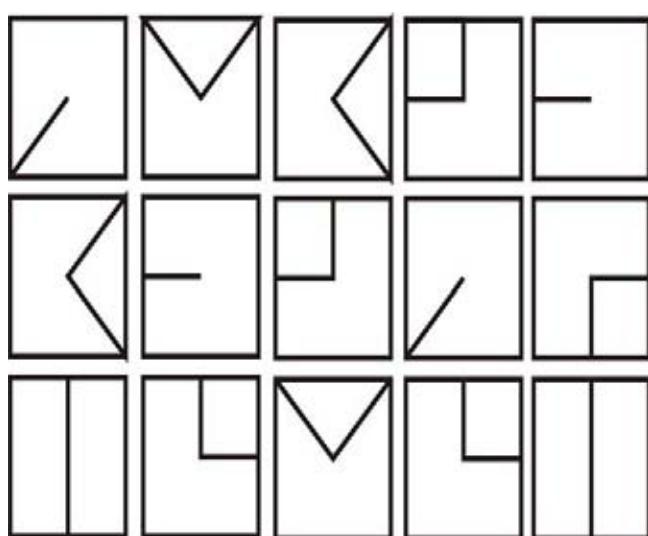
$$1234567 \cdot 9 + 8 = 11111111$$

$$12345678 \cdot 9 + 9 = 111111111$$

$$123456789 \cdot 9 + 10 = 111111111$$

Тешко је рећи шта је импресивније у овој табели. Покушајте да нађете нулти члан овог низа збирова који задовољава ова својства.

1. Hnútra. 2. JBe. Yrojniko tipenhamo tehnoc̄ n̄ hñata 2
 n̄ 5 y hñame 7 n̄ 9. 3. Hñotemine cy qpos ocam berpnírañion
 minhijom n̄ jognitie ñibe tiposke. 4. Hñotwo je tipenhamo
 tiposke. 5. Cñejehin qpos je 181.
 Tl̄epa je centrao kao tpehñ ha unts. 5. Cñejehin qpos je 181.
 Cbarñ hñata hñata je 36npn impetoxañhor hñata n̄ qposa 12 • (n-1),
 tñate je n mecto tor qposa y hñay. 13 = 1 + 12 • 1, 37 = 13 + 12
 • 2, 73 = 37 + 12 • 3... 6. Tl̄paboyrañor broj 10

Pemehe:

Календар вечности

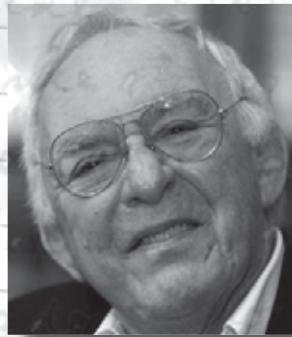
-In memoriam-

Није, чим ми се, ствар у тане да се правено пачин писања, него пачин читава.
Не треба од истине правити иквижевност,
нека од иквижевности истину.

А да би се правено пачин
читава, мора се радикално
правеници и пачин писања!

Милорад Павић
(1929-2009)

Момо Капор
(1937-2010)

Шта је, у ствари, писање књига него
слаже писама онима које волимо.

-СТО ГОДИНА ОД РОЂЕЊА-

Меша Селимовић
(1910-1982)

Добри људи су срећа на оваком спрему.
Човек није дрво и везаност је његова несрећа.

А живот има смисла једино ако се пропадне пут љубави.

Дервич је сваки грађен који вјерује одрженој идеологији, без обзира коју и начин.